VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2014. gada 3. decembrī*

Valsts atbalsts — Elektroenerģija — Papildu ražošanas izmaksu kompensēšana — Sabiedrisko pakalpojumu saistības noteiktu elektroenerģijas daudzumu ražot no pašmāju oglēm — Prioritāras pieejas mehānisms — Lēmums neizteikt iebildumus — Lēmums, ar kuru atbalsts atzīts par saderīgu ar iekšējo tirgu — Prasība atcelt tiesību aktu — Individuāla skaršana — Būtiska ietekme uz konkurences stāvokli — Pieņemamība — Formālas izmeklēšanas procedūras neuzsākšana — Nopietnas grūtības — Vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojums — Elektroapgādes drošība — Direktīvas 2003/54/EK 11. panta 4. punkts — Preču brīva aprite — Vides aizsardzība — Direktīva 2003/87/EK

Lieta T-57/11

Castelnou Energía, SL , Madride (Spānija), ko sākotnēji pārstāvēja *E. Garayar Gutiérrez*, vēlāk – *C. Fernández Vicién*, *A. Pereda Miquel* un *C. del Pozo de la Cuadra*, vēl vēlāk – *C. Fernández Vicién*, *L. Pérez de Ayala Becerril* un *D. Antón Vega* un, visbeidzot, – *C. Fernández Vicién*, *L. Pérez de Ayala Becerril* un *C. Vila Gisbert*, advokāti,

prasītāja,

ko atbalsta

Greenpeace-España , Madride (Spānija), ko sākotnēji pārstāvēja *N. Ersbøll*, *S. Rating* un *A. Criscuolo*, vēlāk – *N. Ersbøll* un *S. Rating*, advokāti,

persona, kas iestājusies lietā,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *É. Gippini Fournier* un *C. Urraca Caviedes*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Spānijas Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja *J. Rodríguez Cárcamo*, vēlāk – *M. Muñoz Pérez* un *N. Díaz Abad*, vēl vēlāk – *N. Díaz Abad* un *S. Centeno Huerta* un, visbeidzot, – *A. Rubio González* un *M. Sampol Pucurull, abogados del Estado*,

Hidroeléctrica del Cantábrico, SA , Ovjedo (Spānija), ko pārstāv *J. Álvarez de Toledo Saavedra* un *J. Portomeñe López*, advokāti,

* Tiesvedības valoda – spāņu.

E.ON Generación, SL , Santandera [*Santander*] (Spānija), ko sākotnēji pārstāvēja *E. Sebastián de Erice Malo de Molina* un *S. Rodríguez Bajón*, vēlāk – *S. Rodríguez Bajón*, advokāti,

Comunidad Autónoma de Castilla y León , ko sākotnēji pārstāvēja *K. Desai, solicitor, S. Cisnal de Ugarte* un *M. Peristeraki*, advokāti, vēlāk – *S. Cisnal de Ugarte*,

un

Federación Nacional de Empresarios de Minas de Carbón (Carbunión) , Madride (Spānija), ko sākotnēji pārstāvēja *K. Desai, solicitor, S. Cisnal de Ugarte* un *M. Peristeraki*, advokāti, vēlāk – *S. Cisnal de Ugarte* un *A. Baumann*, advokāti,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību atcelt Komisijas 2010. gada 29. septembra Lēmumu C(2010) 4499 par Spānijas Karalistes paziņotu valsts atbalstu N 178/2010, kas izpaužas kā kompensācija par sabiedrisko pakalpojumu sniegšanu un ir saistīta ar prioritāras pieejas mehānismu par labu elektrostacijām, kuras ražo elektroenerģiju, izmantojot pašmāju ogles.

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*], tiesneši S. Žervazonī [*S. Gervasoni*] (referents) un L. Madise [*L. Madise*],

sekretārs H. Palasio Gonsaless [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 30. septembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Ar 2010. gada 29. septembra Lēmumu C(2010) 4499 par Spānijas Karalistes paziņotu valsts atbalstu N 178/2010 par labu elektroenerģijas ražošanai no pašmāju oglēm (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums") Eiropas Komisija būtībā atļāva atbalstu, kas paredzēts ar *Real Decreto 134/2010, de 12 de febrero, por el que se establece el procedimiento de resolución de restricciones por garantía de suministro y se modifica el Real Decreto 2019/1997, de 26 de diciembre, por el que se organiza y regula el mercado de producción de energía eléctrica* (Karaļa 2010. gada 12. februāra dekrēts Nr. 134/2010, ar ko izveido ierobežojumu mehānismu, lai nodrošinātu apgādi, un groza Karaļa 1997. gada 26. decembra dekrētu Nr. 2019/1997 par elektroenerģijas ražošanas tirgus organizāciju un regulāciju; *BOE* Nr. 51, 2010. gada 27. februāris, 19123. lpp.), kā arī ar grozījumu projektu, kura dēļ pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas tika pieņemts *Real Decreto 1221/2010, de 1 de octubre, por el que se modifica el Real Decreto 134/2010 y se modifica el Real Decreto 2019/1997, de 26 de diciembre, por el que se organiza y regula el mercado de producción de energía eléctrica* (Karaļa 2010. gada 1. oktobra dekrēts Nr. 1221/2010, ar ko groza Karaļa dekrētu Nr. 134/2010 un Karaļa 1997. gada 26. decembra dekrētu Nr. 2019/1997 par elektroenerģijas ražošanas tirgus organizāciju un regulāciju; *BOE* Nr. 239, 2010. gada 2. oktobris, 83983. lpp.) (turpmāk tekstā – "strīdus pasākums").

2 Saskaņā ar strīdus pasākumu desmit elektrostacijām, kas norādītas *Real Decreto 134/2010* II pielikumā, ir pienākums iegādāties tā sauktās "pašmāju" (Spānijas izcelsmes) ogles, kuru cena ir augstāka nekā citiem kurināmajiem, un ražot noteiktu elektroenerģijas daudzumu no šīm oglēm (23,35 TWh gadā).

3 Lai mazinātu problēmas saistībā ar piekļuvi elektroenerģijas pārdošanas dienas tirgum, ar kurām sastapušās atbalsta saņēmējas elektrostacijas, ņemot vērā ogļu, ko tās bija spiestas izmantot, augsto cenu, ar strīdus pasākumu ir ticis izveidots "prioritāras pieejas mehānisms". Prioritāras pieejas mehānisms ir balstīts galvenokārt uz to, ka šo elektrostaciju ražotās elektroenerģijas iegādei tiek dota priekšroka pār tās elektroenerģijas iegādi, ko ražo elektrostacijas, kuras izmanto importētās ogles, mazutu un dabasgāzi, un kombinēta cikla elektrostacijas un kas tiek izņemta no enerģijas dienas tirgus, lai nodrošinātu elektroenerģijas daudzumu, ko atbalsta saņēmējas elektrostacijas ražo no pašmāju oglēm, pārdošanu šajā tirgū.

4 Atbalsta saņēmēju elektrostaciju īpašniekiem tiek piešķirta kompensācija, kas atbilst starpībai starp ražošanas papildizmaksām, kas tiem radušās, un pārdošanas cenu elektroenerģijas dienas tirgū. *Real Decreto 134/2010* II pielikumā ir noteikta šīs kompensācijas aprēķina metode, kā arī veids, kādā ir nosakāmi elektroenerģijas daudzumi, kas atbalsta saņēmējām elektrostacijām ir jāpārdod katru gadu. Mehānisma finansēšana tiek veikta no valsts kontrolēta fonda. Paredzētie ikgadējie izdevumi sasniedz 400 miljonus euro.

5 Ir paredzēts, ka strīdus pasākuma darbība beigsies vēlākais 2014. gada 31. decembrī.

6 Pēc 2010. gada janvārī notikušās saziņas pirms paziņošanas Spānijas Karaliste, pamatojoties uz LESD 108. panta 3. punktu, formāli paziņoja strīdus pasākumu Komisijai (apstrīdētā lēmuma 1., 7. un 11. punkts).

7 Uzskatīdama, ka saistības, kas ar strīdus pasākumu ir noteiktas atbalsta saņēmēju elektrostaciju īpašniekiem, atbilst vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojumu (turpmāk tekstā – "VTNP") sniegšanai, ko attaisno elektroapgādes drošības garantēšana (apstrīdētā lēmuma 77.–103. punkts), Komisija ir izdarījusi secinājumu par valsts atbalsta esamību, jo neesot ievērots ceturtais nosacījums, kas noteikts 2003. gada 24. jūlija spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, Krājums, EU:C:2003:415) attiecībā uz sabiedrisko pakalpojumu saistību kompensācijas līmeņa noteikšanas metodi (apstrīdētā lēmuma 104.–127. punkts). Tomēr tā atzina konkrēto atbalstu par saderīgu ar iekšējo tirgu atbilstoši LESD 106. panta 2. punktam, saskaņā ar kuru "uz uzņēmumiem, kam uzticēti [VTNP] [..], attiecas Līgumos ietvertie noteikumi un jo īpaši noteikumi par konkurenci, ja šo noteikumu piemērojums *de iure* vai *de facto* netraucē veikt tiem uzticētos konkrētos uzdevumus" (apstrīdētā lēmuma 128.–163. punkts).

8 Līdz ar to Komisija, pamatojoties uz Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [LESD 108.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 4. panta 3. punktu, nolēma necelt iebildumus pret šo valsts atbalstu.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

9 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2011. gada 27. janvārī, prasītāja *Castelnou Energía, SL* cēla šo prasību.

10 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2011. gada 3. un 17. martā un 13. un 14. aprīlī, Spānijas Karaliste, *Hidroeléctrica del Cantábrico, SA*, *E.ON Generación, SL*, *Comunidad Autónoma de Castilla y León* un *Federación Nacional de Empresarios de Minas de Carbón (Carbunión)* lūdza atļauju iestāties šajā lietā Komisijas prasījumu atbalstam. Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2011. gada 3. maijā, *Greenpeace-España* lūdza atļauju iestāties lietā prasītājas prasījumu atbalstam.

11 Prasītāja iesniedza lūgumu par noteiktas informācijas, kas ietverta prasības pieteikumā, replikas rakstā un replikas raksta labojumā, kā arī noteiktas informācijas, kas ietverta Spānijas Karalistes iestāšanās rakstā, konfidencialitātes ievērošanu attiecībā pret minētajiem pieteikumu par iestāšanos lietā iesniedzējiem.

12 Ar Vispārējās tiesas astotās palātas priekšsēdētāja 2011. gada 13. jūlija rīkojumiem Spānijas Karalistei, *Hidroeléctrica del Cantábrico, E.ON Generación, Comunidad Autónoma de Castilla y León* un *Carbunión* tika atļauts iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam. Lēmums par konfidencialitātes lūgumu pamatotību tika atlikts.

13 Spānijas Karaliste un *Hidroeléctrica del Cantábrico* iesniedza lūgumus par noteiktas informācijas, kas ietverta to attiecīgajos iestāšanās rakstos, konfidencialitātes ievērošanu attiecībā pret pārējām personām, kas iestājušās lietā.

14 Ar 2012. gada 6. novembra rīkojumu Vispārējās tiesas astotās palātas priekšsēdētājs atļāva *Greenpeace-España* iestāties lietā prasītājas prasījumu atbalstam. Lēmums par konfidencialitātes lūgumu pamatotību tika atlikts.

15 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs tika mainīts, tiesnesis referents tagad darbojas otrajā palātā, kurai attiecīgi tika nodota šī lieta.

16 Ar 2013. gada 9. decembra rīkojumu Vispārējās tiesas otrās palātas priekšsēdētājs apmierināja visus lūgumus par konfidencialitātes ievērošanu, izņemot prasītājas lūgumus attiecībā pret Spānijas Karalisti saistībā ar noteiktām aizklātām rindkopām prasības pieteikumā un labotajā replikas rakstā. Tiesas sēdes laikā prasītājas pārstāvis pēc savas ierosmes norādīja, ka tas atsauc informācijas, kuras aizsardzību viņš bija pieprasījis, konfidencialitāti, un tas ir atzīmēts tiesas sēdes protokolā.

17 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību atzīt par pieņemamu;

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai un personām, kas iestājušās lietā Komisijas prasījumu atbalstam, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

18 *Greenpeace-España*, kas iestājusies lietā prasītājas prasījumu atbalstam, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kas radušies *Greenpeace-España* .

19 Komisija, kuru atbalsta Spānijas Karaliste, *E.ON Generación*, *Comunidad Autónoma de Castilla y León* un *Carbunión*, lūdz Vispārējo tiesu:

— prasību noraidīt kā nepieņemamu vai, pakārtoti, kā nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

20 *Hidroeléctrica del Cantábrico* lūdz Vispārējo tiesu noraidīt prasību.

Juridiskais pamatojums

1. *Par pieņemamību*

21 Formāli neizvirzot iebildi par nepieņemamību atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 114. pantam, Komisija, kuru atbalsta Spānijas Karaliste, *Hidroeléctrica del Cantábrico*, *E.ON Generación*, *Comunidad Autónoma de Castilla y León* un *Carbunión*, norāda uz šīs prasības nepieņemamību prasītājas tiesību celt prasību neesamības dēļ.

22 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu "jebkura fiziska vai juridiska persona ar pirmajā un otrajā daļā minētajiem nosacījumiem var celt prasību par tiesību aktu, kas adresēts šai personai vai kas viņu skar tieši un individuāli, un par reglamentējošu aktu, kas viņu skar tieši, bet nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem".

23 Aplūkotajā lietā apstrīdētā lēmuma vienīgā adresāte ir Spānijas Karaliste un šis lēmums attiecas uz individuālu atbalstu Regulas Nr. 659/1999 1. panta e) punkta izpratnē, jo tas ir piešķirts desmit elektrostacijām, kas identificētas *Real Decreto* 134/2010 II pielikumā (skat. šā sprieduma 2. punktu). Tā kā apstrīdētajam lēmumam tātad ir individuāls tvērums, runa nevar būt par reglamentējošu aktu LESD 263. panta ceturtās daļas, kura attiecas uz visiem vispārpiemērojamajiem aktiem, izņemot leģislatīvos aktus, izpratnē (šajā ziņā skat. 2014. gada 3. aprīļa rīkojumu *CFE-CGC France Télécom-Orange*/Komisija, T-2/13, EU:T:2014:226, 28. punkts).

24 Tādēļ, tā kā prasītāja nav apstrīdētā lēmuma adresāte, tās prasība ir pieņemama tikai ar nosacījumu, ka minētais lēmums to skar tieši un individuāli.

25 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru personas, kas nav lēmuma adresātes, var uzskatīt par individuāli skartām tikai tad, ja šis lēmums tās ietekmē noteiktu tām raksturīgu īpašību dēļ vai tādas faktiskas situācijas dēļ, kas tās atšķir no visām citām personām un tādēļ tās individuāli izceļ tieši tāpat kā šāda lēmuma adresātus (spriedumi, 1963. gada 15. jūlijs, *Plaumann*/Komisija, 25/62, Krājums, EU:C:1963:17, 223. lpp.; 1993. gada 19. maijs, *Cook*/Komisija, C-198/91, Krājums, EU:C:1993:197, 20. punkts; 1993. gada 15. jūnijs, *Matra*/Komisija, C-225/91, Krājums, EU:C:1993:239, 14. punkts, un 2005 gada 13. decembris, Komisija/*Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, C-78/03 P, Krājums, EU:C:2005:761, 33. punkts).

26 Tā kā šī prasība attiecas uz Komisijas lēmumu valsts atbalsta jomā, jānorāda, ka valsts atbalsta kontroles procedūras ietvaros ir jānošķir ar LESD 108. panta 3. punktu izveidotā atbalsta iepriekšējās izskatīšanas stadija, kuras mērķis ir vienīgi ļaut Komisijai noformulēt tās sākotnējo viedokli par attiecīgā atbalsta daļēju vai pilnīgu saderību, no vienas puses, un LESD 108. panta 2. punktā noteiktais izmeklēšanas posms, no otras puses. Tikai saistībā ar šo pēdējo minēto izmeklēšanu, kuras mērķis ir ļaut Komisijai iegūt pilnīgu informāciju par visiem lietas apstākļiem, Līgumā Komisijai ir noteikts pienākums informēt ieinteresētās puses, lai tās varētu iesniegt savus apsvērumus (spriedums, 2012. gada 10. jūlijs, *Smurfit Kappa Group*/Komisija, T-304/08, Krājums, EU:T:2012:351, 45. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumu, 2008. gada 11. septembris, Vācija u.c./*Kronofrance*, C-75/05 P un C-80/05 P, Krājums, EU:C:2008:482, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

27 No tā izriet, ka, ja, neuzsākot LESD 108. panta 2. punktā paredzēto formālo izmeklēšanas procedūru, Komisija ar lēmumu, kas pieņemts, pamatojoties uz LESD 108. panta 3. punktu, atzīst, ka atbalsts ir saderīgs ar iekšējo tirgu, šo procesuālo garantiju saņēmēji to ievērošanu var nodrošināt tikai tad, ja tie var apstrīdēt šo lēmumu Eiropas Savienības tiesā. Tādēļ Eiropas Savienības tiesa atzīst par pieņemamu LESD 108. panta 2. punkta izpratnē ieinteresētās puses celto prasību par šāda lēmuma atcelšanu, ja šīs prasības iesniedzējs ar to vēlas aizsargāt tam no minētās tiesību normas izrietošās procesuālās tiesības

(spriedums *Smurfit Kappa Group*/Komisija, minēts 26. punktā, EU:T:2012:351, 46. punkts; skat. arī spriedumu Vācija u.c./*Kronofrance*, minēts 26. punktā, EU:C:2008:482, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

28 Savukārt, ja prasības iesniedzējs apstrīd lēmuma, ar kuru izvērtēta atbalsta saderība ar iekšējo tirgu, pamatotību, ar to vien, ka tas var tikt uzskatīts par ieinteresēto pusi LESD 108. panta 2. punkta izpratnē, nevar pietikt, lai prasību atzītu par pieņemamu. Tam tad ir jāpierāda, ka tam ir īpašs statuss iepriekš 25. punktā minētā sprieduma lietā *Plaumann*/Komisija (EU:C:1963:17) izpratnē.

29 Aplūkotajā gadījumā prasītāja ir ieinteresētā puse LESD 108. panta 2. punkta izpratnē, jo atbilstoši tās apgalvojumiem, kurus neapstrīd ne Komisija, ne personas, kas iestājušās lietā, un kuriem nav pretrunā neviens no lietas materiāliem, tā ir ar strīdus pasākumu piešķirtā atbalsta saņēmēju elektrostaciju tieša konkurente. Tomēr prasītāja tās prasības pamatojumam izvirzītajos pamatos nav aprobežojusies ar to, lai apstrīdētu, ka konkrētajā gadījumā nav tikusi uzsākta formāla izmeklēšanas procedūra, bet tā apstrīd arī lēmuma, kurā izvērtēts atbalsts, pamatotību. Šajā ziņā starp lietas dalībniekiem pastāv domstarpības par jautājumu, vai prasītājai ir īpašs statuss, kas to individuāli izceļ salīdzinājumā ar pārējiem attiecīgajiem saimnieciskās darbības subjektiem, un vai tādēļ ir pieņemama tās prasība, ar kuru tiek apstrīdēta apstrīdētajā lēmumā ietvertā novērtējuma, kas attiecas uz konkrētā atbalsta saderību ar iekšējo tirgu, pamatotība – neatkarīgi no jautājuma par tās procesuālo tiesību aizsardzību.

30 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka tad, ja prasītājs apstrīd Komisijas lēmuma, ar kuru atteikts uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru, pamatotību, ar to apstākli vien, ka kāds tiesību akts var zināmā mērā ietekmēt konkurences attiecības, kas pastāv konkrētajā tirgū, un ka attiecīgais uzņēmums konkurē ar personu, kas gūst labumu no šī tiesību akta, nevar pietikt. Tādējādi uzņēmums nevar atsaukties tikai uz savu konkurenta statusu attiecībā pret atbalsta saņēmēju uzņēmumu, bet tam turklāt ir jāpierāda, ka tā faktiskā situācija to individuāli izceļ tieši tāpat kā uzņēmumu, kas ir lēmuma adresāts (spriedumi, 2007. gada 22. novembris, Spānija/*Lenzing*, C-525/04 P, Krājums, EU:C:2007:698, 32. un 33. punkts, un 2008. gada 22. decembris, *British Aggregates*/Komisija, C-487/06 P, Krājums, EU:C:2008:757, 47. un 48. punkts). Tā tas ir it īpaši gadījumā, ja prasītāja tirgus stāvokli būtiski ietekmē atbalsts, uz kuru attiecas konkrētais lēmums, jo šis būtiskais kaitējums tā konkurētspējas stāvoklim to nošķir no pārējiem saimnieciskās darbības subjektiem, kurus ietekmē šis atbalsts (skat. spriedumu Vācija u.c./*Kronofrance*, minēts 26. punktā, EU:C:2008:482, 40. punkts un tajā minētā judikatūra; šajā ziņā skat. arī spriedumu *Smurfit Kappa Group*/Komisija, minēts 26. punktā, EU:T:2012:351, 57. punkts).

31 Tāpat saskaņā ar pastāvīgo judikatūru būtisks konkurenta stāvoklim tirgū radīts kaitējums nevar tikt pierādīts tikai ar atsevišķu apstākļu esamību, kas liecina par tā komerciālo vai finansiālo rādītāju pasliktināšanos. Proti, valsts atbalsta piešķiršana var kaitēt saimnieciskās darbības subjekta konkurētspējas stāvoklim, tostarp radot peļņas zudumu vai nelabvēlīgāku attīstību salīdzinājumā ar to, kāda būtu pastāvējusi šāda atbalsta neesamības gadījumā. Tāpat šāda kaitējuma intensitāte var būt dažāda atkarībā no ļoti daudziem faktoriem, tādiem kā, piemēram, konkrētā tirgus struktūra vai attiecīgā atbalsta raksturs (spriedums Spānija/*Lenzing*, minēts 30. punktā, EU:C:2007:698, 35. punkts, un rīkojums, 2012. gada 11. janvāris, *Phoenix-Reisen* un *DRV*/Komisija, T-58/10, EU:T:2012:3, 46. punkts). Turklāt Savienības tiesai, izskatot jautājumu par pieņemamību, nebūtu galīgi jāizlemj jautājums par konkurences attiecībām starp prasītāju un personām, kas saņem labumus no konkrētiem pasākumiem. Šajā kontekstā prasītājam vienīgi atbilstoši ir jānorāda iemesli, kuru dēļ apstrīdētais lēmums var skart tā likumīgās intereses, būtiski ietekmējot tā stāvokli konkrētajā tirgū (skat. rīkojumu *Phoenix-Reisen* un *DRV*/Komisija, minēts iepriekš, EU:T:2012:3, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

32 Aplūkotajā lietā prasītāja ir sniegusi pierādījumus, kas ļauj konstatēt, ka strīdus pasākums ir būtiski ietekmējis tās konkurētspējas stāvokli, to nošķirot no pārējiem saimnieciskās darbības subjektiem, kurus ietekmējis minētais pasākums, vai vismaz ka tās faktiskā situācija to individuāli izceļ.

33 Pirmkārt, prasītāja ir norādījusi, ka tas, ka tās konkurētspējas stāvoklis ir ticis ietekmēts būtiskāk nekā vairākuma citu kombinēta cikla elektrostaciju konkurētspējas stāvoklis, esot izskaidrojams ar tās elektrostacijas īpašo ģeogrāfisko novietojumu. Proti, tā atrodas Aragonas [*Aragón*] apgabalā (Spānija), kurā ne tikai ir novērojams ražošanas jaudas pārpalikums, bet kurā turklāt atrodas galvenā ar strīdus pasākumu piešķirtā atbalsta saņēmēja elektrostacija (Tervela [*Teruel*]), kam ir jāražo vairāk nekā viena ceturtdaļa no elektroenerģijas daudzuma, kurš ražojams no pašmāju oglēm (skat. apstrīdētā lēmuma 62. punktā iekļauto tabulu).

34 Prasītāja ir iesniegusi datus, kas apstiprina šo apgalvojumu. Piemēram, replikas rakstā, kā arī savos apsvērumos par personu, kas iestājušās lietā Komisijas prasījumu atbalstam, procesuālajiem rakstiem tā ir norādījusi, cik liela kombinēta cikla elektrostaciju ražotās elektroenerģijas procentuāla daļa ir tikusi izņemta no dienas tirgus 2011. gada jūnijā sakarā ar strīdus pasākuma īstenošanu. Šajā ziņā vispirms ir jāprecizē, kā to turklāt uzsvērusi Komisija saistībā ar vairāku personu, kas iestājušās lietā, iesniegtajiem datiem, ka šī informācija, kas datēta ar laiku pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas un prasības iesniegšanas, var tikt ņemta vērā šīs prasības pieņemamības izvērtēšanas mērķiem. Proti, lai gan prasības pieņemamība ir novērtējama pēc stāvokļa tās celšanas dienā, attiecībā uz īpašo pieņemamības nosacījumu par to, ka atbalsta pasākumam, kas vēl nav īstenots, būtiski jāietekmē konkurētspējas stāvoklis, ir jāveic uz nākotni vērsta analīze, kas var tikt apstiprināta ar informāciju, kas datēta ar laiku pēc minētā datuma (šajā ziņā skat. spriedumus, 2004. gada 21. oktobris, *Lenzing* /Komisija, T-36/99, Krājums, EU:T:2004:312, 87. punkts, un 2007. gada 20. septembris, *Fachvereinigung Mineralfaserindustrie*/Komisija, T-375/03, EU:T:2007:293, 60. punkts). Aplūkotajā gadījumā, tā kā strīdus pasākums tika ieviests 2011. gada februārī, prasītājai nevar tikt pārmests, ka tā nav sniegusi šādus datus savā prasības pieteikumā, kas iesniegts 2011. gada 27. janvārī. Turpinājumā ir jānorāda, ka ne Komisija, ne Spānijas Karaliste, kurām attiecīgās procentuālās daļas tika paziņotas pēc tam, kad bija atteikts ievērot to konfidencialitāti, nekādi nav mēģinājušas pierādīt to kļūdainību, lai gan tām ir bijusi iespēja to darīt, runājot par procentuālajām daļām, par kurām prasītāja norādījusi, ka tās tikušas aprēķinātas, pamatojoties uz datiem, ko publicējis Spānijas elektroenerģijas tirgus sistēmas operators (*Red Eléctrica de España*, *REE*).

35 No prasītājas paziņotajām procentuālajām daļām izriet, ka strīdus pasākuma piemērošana nerada vienādas sekas attiecībā uz visām kombinēta cikla elektrostacijām un ka prasītājas elektrostacija ir viena no trīs kombinēta cikla elektrostacijām, kuras – no 39 uzskaitītajām elektrostacijām – ir skartas vislielākajā mērā. Konkrētāk, strīdus pasākums ietekmē prasītājas elektrostaciju divreiz vairāk nekā vidēji visas kombinēta cikla elektrostacijas (60,8 % pret 27,6 %). Turklāt elektrostacija, kuru strīdus pasākums ietekmē vislielākajā mērā (*Escatrón 3*), atrodas – tāpat kā prasītājas elektrostacija – Aragonas apgabalā.

36 Otrkārt, prasītāja ir norādījusi – un neviens nav iebildis pret to –, ka atšķirībā no divām visvairāk skartajām kombinēta cikla elektrostacijām, kuras ietilpst grupās, kam pieder citas elektrostacijas, kuras saņem ar strīdus pasākumu piešķirto atbalstu, grupai, kurā ietilpst prasītāja, nepieder nekāda cita elektrostacija un tātad tā nevar kompensēt strīdus pasākuma radītos zaudējumus, ko tā novērtē vairāk nekā 50 miljonu euro apmērā, ar ieņēmumiem, ko būtu izraisījis minētais pasākums.

37 Prasītāja tātad ir pierādījusi kaitējuma tās konkurētspējas stāvoklim esamību, kas ļauj to nošķirt no pārējām elektrostacijām, kas nesaņem atbalstu un ko skar strīdus pasākums.

38 Neviens no argumentiem un pierādījumiem, ko sniegušas Komisija un personas, kas iestājušās lietā tās prasījumu atbalstam, nevar atspēkot šo secinājumu.

39 Pirmkārt, pretēji tam, ko apgalvo Komisija un Spānijas Karaliste, un atbilstoši tam, kas tiks nospriests tostarp šā sprieduma 95. un 96. punktā, prioritāras pieejas mehānisms veido paziņotā atbalsta pasākuma neatņemamu sastāvdaļu un līdz ar to ar šī mehānisma iedarbību, kāda tā ņemta vērā šā sprieduma 33.–36. punktā, var pietikt, lai pierādītu, ka strīdus pasākums, kas ir apstrīdētā lēmuma priekšmets, skar prasītāju individuāli.

40 Otrkārt, argumentiem un datiem, uz kuriem atsaukušās Komisija un Spānijas Karaliste, lai pierādītu, ka strīdus pasākums nav ietekmējis kombinēta cikla elektrostaciju veikto ražošanu, nav nozīmes aplūkotajā gadījumā, jo, kā pareizi uzsver prasītāja, tie vispārīgi attiecas uz visām šajā kategorijā ietilpstošajām elektrostacijām un neļauj izslēgt iespēju, ka šīs kategorijas ietvaros varētu pastāvēt īpašas situācijas. Vēl jo vairāk, ja patiešām, kā to apgalvo minētie lietas dalībnieki, kombinēta cikla elektrostaciju veiktā elektroenerģijas ražošana ir pieaugusi kopš strīdus pasākuma īstenošanas, šis pieaugums tikai apstiprina prasītājas situācijas īpatnējo raksturu salīdzinājumā ar šajā kategorijā ietilpstošajām elektrostacijām, jo prasītāja ir apgalvojusi, ka mēnešos, kas sekoja strīdus pasākuma piemērošanas sākumam, tās elektrostacijas darbība uz ilgiem laika posmiem tika pārtraukta, kā rezultātā, loģiski, tās ražošanas apjoms ir samazinājies, un ne Komisija, ne personas, kas iestājušās lietā tās prasījumu atbalstam, nav sniegušas pierādījumus, kas varētu atspēkot šo apgalvojumu.

41 Treškārt, saistībā ar mēģinājumiem apstrīdēt prasītājas individuālu skaršanu konkrētajā gadījumā tāpat nav nozīmes Spānijas Karalistes un *Hidroeléctrica del Cantábrico* argumentiem, ar kuriem būtībā tiek apgalvots, ka prasītājai ir bijusi iespēja izvairīties no tās komerciālo vai finansiālo rādītāju pasliktināšanās, ierīkojot savu elektrostaciju kādā citā apgabalā vai atrodot noieta kanālus citos tirgos. Proti, saskaņā ar judikatūru apstāklis, ka uzņēmumam ir izdevies izvairīties no šādas rādītāju pasliktināšanās vai to ierobežot, piemēram, īstenojot ietaupījumus vai izvēršot savu darbību citos, rentablākos tirgos, nevar likt izslēgt šī uzņēmuma tiesības celt prasību, jo šādi soļi neliek apšaubīt ievērojamu atbalsta ietekmi uz tā stāvokli un ir pat uzskatāmi par tās sekām (šajā ziņā skat. spriedumu Spānija/*Lenzing*, minēts 30. punktā, EU:C:2007:698, 36. punkts). Var norādīt, ka katrā ziņā saskaņā ar Spānijas Karalistes un prasītājas sniegtajiem datiem, kurus pārējie lietas dalībnieki nav apstrīdējuši, nevar tikt secināts, ka prasītāja būtu izvairījusies no tās komerciālo rādītāju pasliktināšanās vai to ierobežojusi, atrodot noieta kanālus citos tirgos. Proti, strīdus pasākuma piemērošanas pirmo septiņu mēnešu laikā prasītājai ir izdevies pārdot tā sauktajā "tehnisko ierobežojumu" tirgū vienīgi aptuveni 15 % no elektroenerģijas daudzuma, kas bija izņemts no tirgus strīdus pasākuma dēļ tikai vienā mēnesī – 2011. gada jūnijā.

42 Ceturtkārt, tāpat nav nozīmes apstāklim, uz ko tiesas sēdē norādījusi *Hidroeléctrica del Cantábrico* un ko prasītāja nav apstrīdējusi, t.i., ka laikā no 2012. līdz 2014. gadam prasītājas ražotā elektroenerģija netika izņemta no tirgus saskaņā ar strīdus pasākumu. Proti, pirmām kārtām, kā prasītāja norādījusi tiesas sēdē, šī izņemšanas neesamība ir izskaidrojama ar tās lēmumu vairs nepiedāvāt elektroenerģiju dienas tirgū un tātad joprojām palikt darbības pārtraukuma stāvoklī, ņemot vērā, cik lielā mērā tās piedāvājumi tikuši izņemti 2011. gadā un no tā izrietošās problēmas pildīt savas līgumsaistības attiecībā uz gāzes piegādi. Šo izskaidrojumu, kas tikai apstiprina, cik lielā mērā strīdus pasākums ir ietekmējis prasītājas konkurētspējas stāvokli, neatspēko vairāku personu, kas iestājušās lietā, izteiktais apgalvojums par to, ka prasītājas piedāvājumi nebija konkurētspējīgi. Proti, šāda konkurētspējas problēma var attaisnot to, ka piedāvājums netiek akceptēts, bet ne to, ka minētais piedāvājums nav iesniegts, un turklāt nav izslēgts, ka šo apgalvoto konkurētspējas problēmu ir izraisījis tieši strīdus pasākums, jo prasītājai nebija nekādu problēmu iesniegt savus piedāvājumus dienas tirgū pirms minētā pasākuma stāšanās spēkā. Otrām kārtām, lietas dalībnieki katrā ziņā tiesas sēdes laikā ir atzinuši, ka visbūtiskākās strīdus pasākuma sekas ir radušās 2011. gadā, un, tā kā dati, ko sniegusi prasītāja, lai pierādītu būtisku ietekmi uz tās konkurētspējas stāvokli minētajā gadā, nav tikuši apstrīdēti, no tās nevar tikt prasīts, lai tās prasības pieņemamības atzīšanas mērķiem tā būtu pierādījusi šajā lietā arī būtisku ietekmi visā strīdus pasākuma piemērošanas laikā.

43 Tātad apstrīdētais lēmums prasītāju skar individuāli. Apstrīdētais lēmums skar to arī tieši, jo konkrētajā gadījumā iespējamība, ka Spānijas iestādes nolemtu nepiešķirt atļauto atbalstu, ir tikai teorētiska un nav nekādu šaubu par šo iestāžu vēlmi rīkoties tieši šādi (šajā ziņā skat. spriedumu, 2009. gada 18. novembris, *Scheucher-Fleisch* u.c./Komisija, T-375/04, Krājums, EU:T:2009:445, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

44 No visa iepriekš minētā izriet, ka šī prasība ir jāatzīst par pieņemamu pilnībā.

2. *Par lietas būtību*

45 Prasītāja savas prasības atbalstam formāli izvirza astoņus pamatus, kas var tikt pārdalīti piecos pamatos.

Par pirmo prasības pamatu – LESD 108. panta 2. punktā paredzēto prasītājas procesuālo tiesību pārkāpumu, kā arī tiesību uz aizstāvību ievērošanas un labas pārvaldības vispārējo principu pārkāpumu

46 Prasītāja, kuru atbalsta *Greenpeace-España*, apgalvo, ka Komisija, neuzsākot LESD 108. panta 2. punktā paredzēto formālo izmeklēšanas procedūru, esot pārkāpusi tās procesuālās tiesības. Prasītājas ieskatā Komisija, atsakoties uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru, tāpat neesot ievērojusi savu pienākumu rūpīgi un objektīvi izskatīt strīdus pasākumu un tātad labas pārvaldības principu, kā arī tiesību uz aizstāvību ievērošanas principu, jo tā neesot devusi prasītājai kā ieinteresētajai pusei iespēju iesniegt savus apsvērumus.

47 Vispirms ir jāatgādina, ka valsts atbalsta kontroles procedūras ietvaros ir jānošķir ar LESD 108. panta 3. punktu izveidotā atbalsta iepriekšējās izskatīšanas stadija, no vienas puses, un LESD 108. panta 2. punktā noteiktais formālas izmeklēšanas posms, no otras puses (skat. šā sprieduma 26. punktu). Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 108. panta 2. punktā paredzētā procedūra ir obligāta, ja Komisijai ir nopietnas grūtības noskaidrot, vai atbalsts ir saderīgs ar iekšējo tirgu (skat. spriedumu, 2009. gada 10. februāris, *Deutsche Post* un *DHL International*/Komisija, T-388/03, Krājums, EU:T:2009:30, 88. punkts un tajā minētā judikatūra).

48 Komisija līdz ar to var aprobežoties ar LESD 108. panta 3. punktā paredzēto iepriekšējas izskatīšanas stadiju, lai pieņemtu valsts pasākumam labvēlīgu lēmumu, tikai tad, ja tā sākotnējās izskatīšanas beigās ir guvusi pārliecību, ka šis pasākums vai nu nav atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, vai arī, ja tas tiek atzīts par atbalstu, ir saderīgs ar Līgumu. Turpretī, ja, veicot šo sākotnējo izskatīšanu, Komisija izdara pretēju secinājumu vai pat nav varējusi pārvarēt visas grūtības, kas radušās, izvērtējot konkrēto pasākumu, Komisijai ir pienākums iegūt visus vajadzīgos viedokļus un šim nolūkam uzsākt LESD 108. panta 2. punktā paredzēto procedūru (spriedumi *British Aggregates*/Komisija, minēts 30. punktā, EU:C:2008:757, 186. un 187. punkts, un 2011. gada 27. septembris, *3F*/Komisija, T-30/03 RENV, Krājums, EU:T:2011:534, 53. punkts).

49 Šis pienākums, kad Komisija pēc iepriekšējas izskatīšanas konstatē, ka paziņotais pasākums rada šaubas par tā saderību ar iekšējo tirgu, tieši izriet no LESD 108. panta 3. punkta, kā tas ir interpretēts judikatūrā, un ir apstiprināts Regulas Nr. 659/1999 4. panta 4. punktā (skat. spriedumu *Smurfit Kappa Group*/Komisija, minēts 26. punktā, EU:T:2012:351, 62. punkts un tajā minētā judikatūra).

50 Līdz ar to Komisijai, pamatojoties uz lietas faktiskajiem un juridiskajiem apstākļiem, ir jāizlemj, vai grūtības, kas saistītas ar atbalsta saderīguma novērtēšanu, prasa formālas izmeklēšanas procedūras uzsākšanu. Šim vērtējumam ir jāatbilst trīs prasībām (skat. spriedumu *Deutsche Post* un *DHL International*/Komisija, minēts 47. punktā, EU:T:2009:30, 89. punkts un tajā minētā judikatūra).

51 Pirmkārt, atbilstoši EKL 108. pantam Komisijas tiesības pēc iepriekšējas izskatīšanas procedūras pabeigšanas izlemt, ka atbalsts ir saderīgs ar iekšējo tirgu, attiecas tikai uz pasākumiem, kas nerada nopietnas grūtības, un tādējādi šis kritērijs ir izslēdzošs. Tāpēc Komisija nevar atteikties uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru, pamatojoties uz citiem apstākļiem, tādiem kā trešo personu intereses, procesuālās ekonomijas apsvērumi vai kādi citi administratīvās vai politiskās ērtības apsvērumi (skat. spriedumu *Deutsche Post* un *DHL International*/Komisija, minēts 47. punktā, EU:T:2009:30, 90. punkts un tajā minētā judikatūra).

52 Otrkārt, ja ir nopietnas grūtības, Komisijai ir pienākums uzsākt formālu procedūru un šajā ziņā tai nav rīcības brīvības (spriedums *Deutsche Post* un *DHL International*/Komisija, minēts 47. punktā, EU:T:2009:30, 91. punkts).

53 Treškārt, nopietnu grūtību jēdziens ir objektīvs. Šādu grūtību konstatēšana prasa izmeklēt gan apstākļus, kādos apstrīdētais tiesību akts ticis pieņemts, gan akta saturu objektīvi, salīdzinot lēmuma pamatojumu ar informāciju, kas varēja būt Komisijas rīcībā brīdī, kad tā pieņēma lēmumu par apstrīdētā atbalsta saderību ar iekšējo tirgu. No tā izriet, ka pretēji tam, ko apgalvo *E.ON Generación*, Vispārējās tiesas veiktā tiesiskuma pārbaude attiecībā uz nopietnu grūtību pastāvēšanu pēc savas būtības nevar tikt ierobežota, to attiecinot tikai uz acīmredzamas kļūdas vērtējumā meklēšanu (šajā ziņā skat. spriedumu *Deutsche Post* un *DHL International*/Komisija, minēts 47. punktā, EU:T:2009:30, 92. punkts un tajā minētā judikatūra).

54 Šajā ziņā ir jānorāda, ka prasītājam ir pienākums pierādīt, ka ir pastāvējušas nopietnas grūtības, un šo pierādīšanas pienākumu tas var izpildīt, pamatojoties uz saskanīgu netiešu pierādījumu kopumu, kas attiecas, pirmkārt, uz iepriekšējas izskatīšanas posma apstākļiem un ilgumu un, otrkārt, apstrīdētā lēmuma saturu (spriedumi, 2001. gada 15. marts, *Prayon-Rupel*/Komisija, T-73/98, Krājums, EU:T:2001:94, 49. punkts, un 2013. gada 16. septembris, *Colt Télécommunications France*/Komisija, T-79/10, EU:T:2013:463, 37. punkts).

55 Konkrētajā lietā prasītājas ieskatā par nopietnu grūtību, kuru dēļ esot bijusi jāuzsāk formāla izmeklēšanas procedūra, pastāvēšanu liecinot netieši pierādījumi, kas attiecas, pirmkārt, uz iepriekšējas izskatīšanas procedūru un, otrkārt, apstrīdētā lēmuma saturu.

Netieši pierādījumi, kas attiecas uz iepriekšējas izskatīšanas procedūru

56 Prasītājas skatījumā četri apstākļi, kas raksturo iepriekšējas izskatīšanas procedūru, kuras rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums, liecinot par to, ka Komisija, izvērtējot strīdus pasākumu, ir sastapusies ar nopietnām grūtībām.

– Par pirmo netiešo pierādījumu, kas attiecas uz iepriekšējas izskatīšanas procedūras ilgumu

57 Prasītāja norāda, ka iepriekšējas izskatīšanas procedūras pārmērīgais ilgums konkrētajā lietā liecinot par nopietnu grūtību pastāvēšanu. Proti, apstrīdētais lēmums esot ticis pieņemts aptuveni četru ar pusi mēnešu laikā pēc strīdus pasākuma paziņošanas, lai gan Regulā Nr. 659/1999 paredzētais termiņš esot divi mēneši. Šis ilgums esot izskaidrojams ar to, ka pat pašā Komisijā pastāvēja šaubas par strīdus pasākuma saderību ar iekšējo tirgu. Replikas rakstā prasītāja piebilst, ka, ņemot vērā strīdus pasākuma pirmspaziņošanas datumu, t.i., 2009. gada 18. decembri, iepriekšējas izskatīšanas procedūra esot ilgusi pat vairāk nekā deviņus mēnešus.

58 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru iepriekšējas izskatīšanas ilgums kopā ar citiem apstākļiem var tikt uzskatīts par netiešu pierādījumu par nopietnām grūtībām, ar kurām sastapusies Komisija, ja šis ilgums ievērojami pārsniedz laiku, kāds parasti nepieciešams šādai izskatīšanai (spriedumi, 2000. gada 10. maijs, *SIC*/Komisija, T-46/97, Krājums, EU:T:2000:123, 102. punkts, un 2012. gada 10. jūlijs, *TF1* u.c./Komisija, T-520/09, EU:T:2012:352, 54. punkts).

59 Saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 4. panta 1. punktu iepriekšēja izskatīšana sākas līdz ar paziņojuma par konkrētu pasākumu saņemšanu. Regulas Nr. 659/1999 4. panta 5. punktā ir paredzēts, ka lēmumus, ar kuriem tiek izbeigta iepriekšēja izskatīšana, pieņem divu mēnešu laikā. Saskaņā ar minēto tiesību normu šis termiņš sākas nākamajā dienā pēc pilnīga paziņojuma saņemšanas.

60 Ir jānorāda, ka saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 2. panta 2. punktu paziņojums ir pilnīgs tikai tad, ja tas ļauj Komisijai pieņemt lēmumu atbilstoši iepriekšējas izskatīšanas procedūrai un formālai izmeklēšanas procedūrai. Turklāt saskaņā ar šīs pašas regulas 4. panta 5. punktu "paziņojumu uzskata par pilnīgu, ja divos mēnešos pēc tā vai pēc pieprasītās papildu informācijas saņemšanas Komisija nav lūgusi nekādu papildu informāciju."

61 No šīm tiesību normām, tās aplūkojot kopsakarā, izriet, ka paziņojums var tikt uzskatīts par pilnīgu tikai no brīža, kad Komisija ir saņēmusi visu informāciju, kas tai ļauj noformulēt pirmo viedokli par attiecīgā pasākuma raksturu un iedarbību. Tiek uzskatīts, ka šī informācija ir ietverta paziņojumā, ja Komisija divu mēnešu laikā pēc tā saņemšanas neiesniedz nekādu papildu informācijas pieprasījumu. Turpretim, ja Komisija iesniedz papildu informācijas pieprasījumus, paziņojums ir uzskatāms par pilnīgu dienā, kad saņemta pēdējā pieprasītā informācija, un tādējādi Regulas Nr. 659/1999 4. panta 5. punktā paredzēto divu mēnešu termiņu sāk skaitīt tikai no šī datuma (spriedums *TF1* u.c./Komisija, minēts 58. punktā, EU:T:2012:352, 61. un 62. punkts).

62 Aplūkotajā gadījumā Spānijas Karaliste paziņoja strīdus pasākumu Komisijai 2010. gada 12. maijā (apstrīdētā lēmuma 1. punkts). Šis paziņojums tika papildināts 2010. gada 14. un 15. jūnijā (apstrīdētā lēmuma 2. punkts).

63 Tā kā Komisija uzskatīja, ka šis paziņojums nav pilnīgs, tā ar 2010. gada 13. augusta vēstuli pieprasīja Spānijas Karalistei sniegt papildu informāciju (apstrīdētā lēmuma 3. punkts).

64 Spānijas iestādes atbildēja uz šo pieprasījumu ar 2010. gada 31. augusta vēstuli (apstrīdētā lēmuma 3. punkts).

65 2010. gada 3. un 17. septembrī Spānijas iestādes, kā tās ir precizējušas tiesas sēdes laikā, pēc savas ierosmes pārsūtīja Komisijai papildu informāciju (apstrīdētā lēmuma 4. un 5. punkts).

66 Tātad iepriekšējas izskatīšanas procedūras ilgums ir jāskaita visagrākais no brīža, kad tika saņemta pēdējā papildu informācija, ko bija nosūtījušas Spānijas iestādes atbildē uz Komisijas pieprasījumu (skat. šā sprieduma 60. punktu), proti, no 2010. gada 31. augusta, datuma, kad tikusi sniegta to pēdējā atbilde uz 2010. gada 13. augusta informācijas pieprasījumu, nevis – kā apgalvo prasītāja – no sākotnējā 2010. gada 12. maija paziņojuma vai pat no 2009. gada 18. decembra. Tātad ne laikposmi, kas bija pirms sākotnējā paziņojuma, ne arī laikposmi starp šo paziņojumu un Spānijas iestāžu pēdējo atbildi nav ņemami vērā iepriekšējas izskatīšanas procedūras ilguma aprēķinā.

67 Tātad ir jāsecina, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, apstrīdētais lēmums, kas datēts ar 2010. gada 29. septembri, tika pieņemts Regulā Nr. 659/1999 noteiktajā divu mēnešu termiņā, kas sācies no dienas, kura sekoja 2010. gada 31. augustam, nevis četru ar pusi mēnešu vai pat deviņu mēnešu laikā, kā norāda prasītāja.

68 Līdz ar to prasītājai nav pamata apgalvot, ka iepriekšējas izskatīšanas procedūras ilgums ir uzskatāms par netiešu pierādījumu par nopietnu grūtību pastāvēšanu.

– Par otro netiešo pierādījumu, kas attiecas uz saraksti starp Komisiju un Spānijas iestādēm

69 Prasītāja apgalvo, ka fakts, ka Komisija ir saņēmusi piecas Spānijas iestāžu vēstules ar papildu informāciju, liecinot par lietas sarežģītību. Tā norāda, ka, ja Komisijai nebūtu bijušas nekādas šaubas, Spānijas Karaliste nebūtu uzskatījusi par nepieciešamu sniegt Komisijai tik daudz informācijas.

70 Šajā ziņā ir jāatgādina pastāvīgā judikatūra, saskaņā ar kuru vienīgi fakts, ka ir sāktas pārrunas starp Komisiju un paziņotāju dalībvalsti iepriekšējas izskatīšanas posmā un ka šajā sakarā Komisija varēja pieprasīt papildu informāciju par pasākumiem, kas ir pakļauti tās kontrolei, pats par sevi nevar tikt

uzskatīts par netiešu pierādījumu, ka šī iestāde ir sastapusies ar nopietnām grūtībām vērtējumā. Tomēr nevar tikt izslēgts, ka starp Komisiju un paziņotāju dalībvalsti šajā iepriekšējas izskatīšanas posmā notikušo pārrunu saturs var zināmos apstākļos sniegt norādi uz šādu grūtību esamību (skat. spriedumu *TF1* u.c./Komisija, minēts 58. punktā, EU:T:2012:352, 76. un 77. punkts un tajos minētā judikatūra).

71 Konkrētajā gadījumā Komisija 2010. gada 13. augustā adresēja Spānijas Karalistei informācijas pieprasījumu un Spānijas Karaliste nosūtīja Komisijai ne tikai atbildi uz šo pieprasījumu, bet arī daudz papildu informācijas – kopumā piecas vēstules papildus sākotnējam paziņojumam.

72 Tomēr Komisija ir norādījusi – un Spānijas Karaliste tiesas sēdē to apstiprināja –, ka tā bija pieprasījusi sniegt tikai virkni tehnisko precizējumu, kas attiecās cita starpā uz kompensācijas aprēķinu, kā arī papildu informāciju par elektroapgādes drošības riskiem. Tātad Komisijas veiktās izmeklēšanas joma palika ierobežota, jo tā attiecās vienīgi uz paziņotā strīdus pasākuma izvērtēšanu no dažu LESD 106. panta 2. punktā paredzēto nosacījumu viedokļa. Tādējādi šis informācijas pieprasījums pats par sevi nevar tikt uzskatīts par tādu, kas liecinātu par nopietnu grūtību pastāvēšanu. Turklāt saskaņā ar judikatūru par nopietnām grūtībām neliecina apstāklis, ka informācijas pieprasījumos uzdotie jautājumi un uz tiem sniegtās atbildes, tostarp to lielā skaita dēļ, var likt domāt, ka Komisijai ir radušās šaubas par paziņoto pasākumu saistībā ar tiesību normām valsts atbalsta jomā, ja šīs šaubas varētu būt izkliedētas pēc atbildēm, ko uz minētajiem pieprasījumiem sniegušas valsts iestādes (skat. spriedumu *Colt Télécommunications France*/Komisija, minēts 54. punktā, EU:T:2013:463, 63. un 65. punkts un tajos minētā judikatūra). Aplūkotajā gadījumā apstāklis, ka Komisija pēc atbilžu, kas tikušas sniegtas uz pirmo informācijas pieprasījumu, saņemšanas nav uzskatījusi par nepieciešamu nosūtīt otru informācijas pieprasījumu, liecina par to, ka, pat ja tai būtu bijušas kādas šaubas par strīdus pasākumu, tās tikušas izkliedētas.

73 Šajos apstākļos sarakste starp Komisiju un Spānijas iestādēm nevar tikt uzskatīta par tādu, kas liecina par nopietnām grūtībām strīdus pasākuma izskatīšanā.

– Par trešo netiešo pierādījumu, kas attiecas uz strīdus pasākuma grozīšanu

74 Replikas rakstā prasītāja, atsaucoties uz judikatūru, apgalvo, ka fakts, kuru apstiprinājusi Spānijas Karaliste, ka Komisija bija pieprasījusi Spānijas iestādēm grozīt strīdus pasākumu, liecinot par nopietnu šaubu pastāvēšanu attiecībā uz tā saderību ar iekšējo tirgu.

75 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, ja – kā to dara prasītāja – tiktu uzskatīts, ka strīdus pasākuma grozīšana, ja tiktu pieņemts, ka tā notikusi pēc iepriekšējas izskatīšanas procedūras laikā Komisijas izteiktā pieprasījuma, liecina par nopietnām grūtībām, tas nozīmētu LESD 108. panta 3. punkta un tajā paredzētās iepriekšējas izskatīšanas procedūras mērķa neievērošanu. Proti, saskaņā ar LESD 108. panta 3. punkta mērķi un savu labas pārvaldības pienākumu Komisija var iesaistīties dialogā ar paziņotāju dalībvalsti, lai, attiecīgā gadījumā grozot paredzēto atbalsta pasākumu, iepriekšējas izskatīšanas procedūras laikā novērstu iespējami radušās grūtības, lai lemtu par paziņoto pasākumu, nepastāvot nepieciešamībai uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 16. septembris, *Iliad* u.c./Komisija, T-325/10, pārsūdzēts apelācijas instancē, EU:T:2013:472, 75. un 78. punkts un tajos minētā judikatūra).

76 Turklāt, pat ja attiecīgais grozījums tiktu veikts posmā pirms strīdus pasākuma paziņošanas, kā to apgalvo Komisija, tas arī nevarētu tikt uzskatīts par netiešu pierādījumu par nopietnu grūtību pastāvēšanu, jo šādu grūtību esamība ir izvērtējama, pārbaudot valsts pasākuma, kāds tas ticis paziņots, atbilstību tiesību normām valsts atbalsta jomā. Ir jāpiebilst, ka sarakste starp Komisiju un paziņotāju valsti pirms paziņošanas ir vērsta arī uz to, lai izlabotu paredzētā valsts pasākuma aspektus, kas varētu radīt problēmas no valsts atbalsta tiesību normu viedokļa. Tātad pretēji tam, ko apgalvo

prasītāja, vai nu attiecīgā problēma saglabājas pēc paziņošanas un Komisija šajā gadījumā uzsāk formālu izmeklēšanas procedūru, ļaujot trešajām ieinteresētajām pusēm izmantot savas tiesības sniegt apsvērumus, vai arī šī problēma tiek novērsta un trešajām ieinteresētajām pusēm nav šādu tiesību.

77 Šos secinājumus neliek apšaubīt prasītājas citētais 1984. gada 20. marta spriedums lietā Vācija/Komisija (84/82, Krājums, EU:C:1984:117), jo lietā, kurā pasludināts minētais spriedums, Komisija bija uzskatījusi, ka, neraugoties uz būtiskajiem attiecīgajos valsts tiesību aktos izdarītajiem grozījumiem, visas radušās grūtības nav tikušas novērstas, un šis fakts kopā ar citiem apstākļiem lika Tiesai atcelt Komisijas lēmumu neuzsākt formālu izmeklēšanas procedūru (sprieduma 16. un 19. punkts). Tādējādi par netiešu pierādījumu par nopietnu grūtību pastāvēšanu tika atzīti nevis grozījumi valsts pasākumā, bet gan šo grozījumu nepietiekamība, kas neļāva novērst Komisijas bažas attiecībā uz minēto pasākumu. Taču šajā lietā prasītāja nemaz neapgalvo, ka grozījums, kas it kā esot izdarīts strīdus pasākumā, būtu nepietiekams.

78 No tā izriet, ka strīdus pasākuma grozījums nevar tikt uzskatīts par tādu, kas liecinātu par nopietnām grūtībām minētā pasākuma izskatīšanā.

– Par ceturto netiešo pierādījumu, kas attiecas uz Spānijas iestāžu un saimnieciskās darbības operatoru iebildumiem

79 Prasītājas ieskatā lietas sarežģītību ilustrē arī apsvērumi, ko Komisijai snieguši vairāki tirgus dalībnieki, tostarp pašas prasītājas sniegtie apsvērumi, kā arī *Comisión Nacional de la Competencia* (Spānijas Valsts konkurences komisija, turpmāk tekstā – "*CNC*") un *Comisión Nacional de Energía* (Spānijas Valsts enerģētikas komisija, turpmāk tekstā – "*CNE*") ziņojumi. Šie apsvērumi un ziņojumi liecinot par to, ka ar strīdus pasākumu nav ievērotas noteiktas Līguma un atvasināto tiesību normas, un tātad to dēļ Komisijai esot bijusi jāuzsāk formāla izmeklēšanas procedūra. Replikas rakstā prasītāja precizē, ka, lai gan ne *CNC*, ne *CNE* kompetencē nav pieņemt lēmumus par atbalsta esamību un par tā saderību ar iekšējo tirgu, to ziņojumi, kuros uzsvērta strīdus pasākumu veidojošo trīs elementu nedalāmība un tā acīmredzams nesamērīgums, tomēr liecinot par nopietnām grūtībām minētā pasākuma izskatīšanā.

80 *Greenpeace-España* uzsver, ka vairākas trešās personas ir paudušas bažas par strīdus pasākuma piemērošanas nelabvēlīgu ietekmi uz vidi.

81 Ir jāatgādina, ka nopietnu grūtību jēdziens ir objektīvs un jautājums par šādu grūtību pastāvēšanu ir jāizskata objektīvi, meklējot atbildi tostarp apstākļos, kādos apstrīdētais tiesību akts ticis pieņemts (skat. šā sprieduma 53. punktu).

82 Līdz ar to, izskatot jautājumu par nopietnu grūtību pastāvēšanu, nevar tikt ņemti vērā pret strīdus pasākumu izteikto iebildumu skaits un mērogs. Proti, ja tiktu ņemti vērā pret strīdus pasākumu izteikti iebildumi, tad formālas izmeklēšanas procedūras uzsākšana būtu atkarīga no iebildumiem, ko izraisījis valsts projekts, nevis no nopietnām grūtībām, kas faktiski radušās Komisijai, izskatot minēto projektu. Turklāt, kā norāda Spānijas Karaliste, tā rezultātā personas, kas iebilst pret projektu, varētu viegli aizkavēt projekta izskatīšanu Komisijā, ar savu iejaukšanos liekot tai uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru (spriedums *Colt Télécommunications France*/Komisija, minēts 54. punktā, EU:T:2013:463, 73. un 74. punkts).

83 Savukārt nevar tikt izslēgts, ka attiecīgo tirgus dalībnieku un iestāžu formulēto iebildumu saturs varētu liecināt par nopietnām grūtībām strīdus pasākuma izskatīšanā (spriedums *Colt Télécommunications France*/Komisija, minēts 54. punktā, EU:T:2013:463, 75. punkts). Tomēr, tā kā minētie iebildumi līdzinās apsvērumiem, ko sniegušas prasītāja un *Greenpeace-España* saistībā ar apgalvotajiem netiešajiem pierādījumiem par nopietnu grūtību pastāvēšanu, kas balstīti uz apstrīdētā lēmuma saturu, minētie iebildumi ir jāizskata saistībā ar šiem apsvērumiem (skat. šā sprieduma 86. un nākamos punktus).

84 Tādēļ ir jāsecina, ka attiecīgo privāto un publisko tirgus dalībnieku iebildumi, pat ja to skaits ir liels un tiktu pieņemts, ka tie ir saskanīgi, paši par sevi nevar liecināt par nopietnu grūtību pastāvēšanu.

85 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, ir jāsecina, ka apgalvotie netiešie pierādījumi attiecībā uz iepriekšējas izskatīšanas procedūras norisi, ņemti atsevišķi vai arī kā netiešu pierādījumu kopums, neļauj pierādīt tādu nopietnu grūtību pastāvēšanu, kuru dēļ būtu bijusi jāuzsāk formāla izmeklēšanas procedūra.

Netieši pierādījumi saistībā ar apstrīdētā lēmuma saturu

86 Prasītāja un *Greenpeace-España* būtībā apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma saturā ir atrodami četri netieši pierādījumi par to, ka strīdus pasākuma izskatīšanā ir radušās nopietnas grūtības.

– Par pirmo netiešo pierādījumu, kas attiecas uz strīdus pasākuma nepilnīgu analīzi

87 Prasītāja norāda uz Komisijas veiktās strīdus pasākuma izskatīšanas nepilnīgumu. It īpaši tā, atsaucoties arī uz saviem argumentiem otrā prasības pamata ietvaros, apgalvo, ka Komisija neesot izskatījusi strīdus pasākumus veidojošus trīs elementus, kas tomēr ir nedalāmi saistīti viens ar otru, proti, elektroenerģijas ražotājiem maksāto finanšu kompensāciju, prioritāras pieejas mehānismu un pienākumu iegādāties pašmāju ogles, un tādējādi neesot atbildējusi uz vairākiem ieinteresēto pušu izteiktajiem argumentiem. Prasītāja replikas rakstā piebilst, ka pats Vispārējās tiesas priekšsēdētājs savā 2011. gada 17. februāra rīkojumā *Gas Natural Fenosa SDG*/Komisija (T-484/10 R, EU:T:2011:53, 68. punkts) esot norādījis, ka Komisija, izvērtējot vienīgi finanšu kompensācijas saderību, ir veikusi nepilnīgu iepriekšējo izskatīšanu.

88 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru iepriekšējas izskatīšanas procedūras laikā Komisijas veiktās izmeklēšanas nepietiekamais vai nepilnīgais raksturs ir netiešs pierādījums par nopietnu grūtību pastāvēšanu (skat. spriedumu *Smurfit Kappa Group*/Komisija, minēts 26. punktā, EU:T:2012:351, 81. punkts un tajā minētā judikatūra).

89 Aplūkotajā gadījumā, pamatojoties tieši uz šo pirmo netiešo pierādījumu par nopietnu grūtību pastāvēšanu, kurš attiecas uz strīdus pasākuma nepilnīgu izmeklēšanu, pagaidu noregulējuma tiesnesis konstatēja *fumus boni juris* esamību attiecībā uz pieteikumu par apstrīdētā lēmuma piemērošanas apturēšanu šā sprieduma 87. punktā minētajā rīkojumā *Gas Natural Fenosa SDG*/Komisija (EU:T:2011:53, 62.–70. punkts), kā arī 2011. gada 17. februāra rīkojumos *Iberdrola*/Komisija (T-486/10 R, EU:T:2011:54, 56.–64. punkts), *Endesa* un *Endesa Generación*/Komisija (T-490/10 R, EU:T:2011:55, 55.–63. punkts) un *Comunidad Autónoma de Galicia*/Komisija (T-520/10 R, EU:T:2011:56, 50.–58. punkts).

90 No šiem pagaidu noregulējuma tiesneša rīkojumiem, kuriem pēc to būtības nav *res judicata* spēka (rīkojums, 2002. gada 14. februāris, Komisija/*Artegodan*, C-440/01 P(R), Krājums, EU:C:2002:95, 66. punkts), tomēr nevar tikt secināts, ka pirmais prasības pamats, kas attiecas uz prasītājas procesuālo tiesību pārkāpumu, konkrētajā gadījumā būtu jāatzīst par pamatotu tādēļ, ka Komisija iepriekšējās izskatīšanas procedūras laikā neesot pārbaudījusi visus attiecīgo atbalstu veidojošos elementus.

91 Proti, no apstrīdētā lēmuma, kā arī no iepriekš minētajiem pagaidu noregulējuma rīkojumiem izriet, ka Spānijas iestāžu paziņoto atbalsta pasākumu, kā lietas dalībnieki to arī atzinuši, veido trīs elementi, t.i., finanšu kompensācija, prioritāras pieejas mehānisms un pienākums iegādāties pašmāju ogles (ko papildina pienākums ražot elektroenerģiju no šīm oglēm).

92 Konkrētāk, kā tas izriet no apstrīdētajā lēmumā sniegtā strīdus pasākuma apraksta (2. punkts), tā mērķis ir garantēt elektroapgādes drošību Spānijā, nosakot atbalsta saņēmējām elektrostacijām pienākumu iegādāties pašmāju ogles no Spānijas akmeņogļu raktuvēm un ražot noteiktu elektroenerģijas daudzumu no šīm oglēm. Lai nodrošinātu, ka atbalsta saņēmējas elektrostacijas var

pārdot elektroenerģijas tirgū no pašmāju oglēm ražotus elektroenerģijas daudzumus, un tādējādi garantētu elektroapgādes drošību Spānijā, ar strīdus pasākumu ir ticis izveidots prioritāras pieejas mehānisms, kas tām sniedz privileģētu pieeju minētajam tirgum; vēl jānorāda, ka attiecīgo elektrostaciju īpašnieki saņems kompensāciju, kas atbilst starpībai starp ražošanas papildizmaksām, kas tām radušās, un pārdošanas cenu elektroenerģijas tirgū (skat. arī šā sprieduma 2.–4. punktu).

93 No tā izriet, pirmkārt, ka ar strīdus pasākumu paredzētās finanšu kompensācijas mērķis bija segt izmaksas, ko radījušas uz elektroapgādes drošības nodrošināšanu Spānijā vērstās sabiedrisko pakalpojumu saistības, ko veido pienākums iegādāties pašmāju ogles un pienākums ražot elektroenerģiju no šīm oglēm.

94 Līdz ar to pienākuma iegādāties pašmāju ogles analīzē, kas bija jāveic Komisijai, bija jāpārbauda, vai šis pienākums patiešām var tikt atzīts par sabiedrisko pakalpojumu saistībām, kas var tikt kompensētas. Komisija šādu analīzi veica, izvērtējot VTNP esamību LESD 106. panta 2. punkta izpratnē (skat. apstrīdētā lēmuma 3.1. punktu).

95 Otrkārt, no strīdus pasākuma apraksta, kas atgādināts šā sprieduma 92. punktā, izriet, ka prioritāras pieejas mehānisms bija "tehnisks līdzeklis, lai sasniegtu izvirzīto mērķi", "kurš bija [..] nodrošināt VTNP efektivitāti". Spānijas iestādes uzskatīja, ka bez šī mehānisma, kas ļaujot no pašmāju oglēm ražotajai elektroenerģijai ienākt elektroenerģijas tirgū, pastāvētu šī nacionālā energoresursu veida izzušanas risks un nevarētu tikt samazināta Spānijas atkarība no ārzemju izcelsmes energoresursiem. Prioritāras pieejas mehānisms tātad veido nepieciešamu saikni starp sabiedrisko pakalpojumu saistībām un sasniedzamo vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes mērķi.

96 Tātad Komisijai prioritāras pieejas mehānisms bija jāaplūko kā līdzeklis, kas ļauj nodrošināt elektroapgādes drošību Spānijā, un tādējādi saistībā ar patiesa VTNP esamības pārbaudi. Līdz ar to Komisijai bija pamats prioritāras pieejas mehānismu analizēt, veicot pārbaudi par VTNP esamību (apstrīdētā lēmuma 3.1. punkts). Šajā ziņā tā secināja, ka prioritāras pieejas mehānisms atbilst Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 26. jūnija Direktīvas 2003/54/EK par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 96/92/EK atcelšanu (OV L 176, 37. lpp.) 11. panta 4. punktam, saskaņā ar kuru "dalībvalsts apgādes drošības apsvērumu dēļ var noteikt, ka priekšroka dodama to ražošanas objektu dispečervadībai, kas izmanto vietējos primārās enerģijas kurināmā avotus".

97 Komisija pat ne tikai veica šo prioritāras pieejas mehānisma izvērtēšanu no valsts atbalsta tiesību normu viedokļa, bet arī pārbaudīja tā saderību ar citām tiesību normām, kas nav LESD 106. panta 2. punkts un 107. pants, piemēram, ar normām, kas attiecas uz preču brīvu apriti (apstrīdētā lēmuma 151.–154. punkts) vai Eiropas Savienības Pamattiesību hartā nostiprinātajām tiesībām uz īpašumu (apstrīdētā lēmuma 159. punkts).

98 Turklāt Komisija, veicot analīzi attiecībā uz valsts atbalsta esamību (tostarp apstrīdētā lēmuma 113., 121. un 127. punktā), ir ņēmusi vērā finanšu kompensācijas, prioritāras pieejas mehānisma un pienākuma iegādāties pašmāju ogles kumulatīvu iedarbību, tādējādi ievērojot ciešās saiknes, uz kurām norādījusi prasītāja, starp šiem trīs elementiem, kas veido strīdus pasākumu. No šīs kombinētās analīzes Komisija, piemēram, ir secinājusi, ka labumu no strīdus pasākuma saņem ne tikai elektrostacijas, bet arī pašmāju ogļu ražotāji.

99 Turpretim, ņemot vērā šā sprieduma 93.–96. punktā izklāstītos apsvērumus, Komisijai nebija pienākuma veikt atsevišķu analīzi attiecībā uz prioritāras pieejas mehānismu un pienākumu iegādāties pašmāju ogles, lai noskaidrotu, vai tie, ņemti atsevišķi, neveido valsts atbalstu, kas nav saderīgs ar iekšējo tirgu.

100 No visa iepriekš minētā izriet, ka Komisijai nevar tikt pārmests, ka tā būtu veikusi nepilnīgu strīdus pasākuma izmeklēšanu, un ka tātad no tā nevar tikt secināta tādu nopietnu grūtību esamība minētā pasākuma izskatīšanā, kuru dēļ būtu bijusi jāuzsāk formāla izmeklēšanas procedūra.

– Par otro netiešo pierādījumu, kas attiecas uz konkrētajā gadījumā izveidotā VTNP nepietiekamu novērtēšanu

101 Replikas rakstā prasītāja, atsaucoties arī uz savu argumentāciju saistībā ar trešo prasības pamatu, apgalvo, ka, neuzsākot formālu izmeklēšanas procedūru, Komisija neesot varējusi saprast, ka strīdus pasākums, neļaujot kombinēta cikla elektrostacijām ātri reaģēt uz neparedzētu elektroenerģijas pieprasījuma pieaugumu, kaitē elektroapgādes drošībai Spānijā un tātad arī VTNP, kas ir minētā pasākuma saderības pamatā.

102 Šī apgalvojuma pamatojumam prasītāja būtībā norāda uz ilgstošiem kombinēta cikla elektrostaciju darbības pārtraukumiem, kā arī nenoteiktības situāciju, kurā ir šīs elektrostacijas kopš strīdus pasākuma ieviešanas, kuri liedz elastīgi un ātri reaģēt uz elektroenerģijas pieprasījumu.

103 Tomēr, tā kā šie apstākļi ir datējami ar laiku pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, Komisijai tie nebija jāņem vērā savā analīzē (šajā ziņā skat. spriedumus, 2008. gada 15. aprīlis, *Nuova Agricast*, C-390/06, Krājums, EU:C:2008:224, 54. un 55. punkts, un 2012. gada 28. marts, *Ryanair*/Komisija, T-123/09, Krājums, EU:T:2012:164, 103. punkts) un tai tātad nevar tikt pārmests, ka tās iepriekšējas izskatīšanas procedūras laikā veiktais vērtējums šajā ziņā bija nepietiekams.

104 Lai gan prasītāja, lai atbalstītu apgalvojumu par nepietiekamu vērtējumu attiecībā uz konkrētajā gadījumā izveidoto VTNP, norāda arī uz to, ka Komisija neesot ņēmusi vērā *CNE* un *CNC* ziņojumus, kuri liecinot par strīdus pasākuma nesamērīgumu ar VTNP mērķi (skat. šā sprieduma 79. punktu), ir jākonstatē, ka šis apgalvojums ir pretrunā pašam apstrīdētā lēmuma tekstam. Proti, no apstrīdētā lēmuma izriet, pirmkārt, ka Komisija tajā būtībā ir izklāstījusi šo ziņojumu saturu (apstrīdētā lēmuma 73. punkts), tāpat kā visus trešo personu iesniegtos datus un apgalvojumus (apstrīdētā lēmuma 2.8. punkts), un, otrkārt, norādījusi, ka tā ir veikusi pārbaudi par acīmredzamas kļūdas vērtējumā neesamību attiecīgā VTNP izveidē, lai gan tas ir pretēji tās parastajai praksei attiecībā uz sabiedrisko pakalpojumu saistībām, kuru mērķis ir garantēt elektroapgādes drošību, to iebildumu dēļ, ko konkrētajā gadījumā izteikušas trešās personas (apstrīdētā lēmuma 90. punkts). Tātad no tā var tikt secināts, ka Komisija ir ņēmusi vērā trešo personu izteiktos iebildumus, tostarp tos, kas bija iekļauti *CNE* un *CNC* ziņojumos, lai arī tā tiem nav piekritusi. Tātad arī šeit Komisijai nevar tikt pārmests, ka tās iepriekšējas izskatīšanas procedūras laikā veiktais vērtējums šajā ziņā bija nepietiekams.

– Par trešo netiešo pierādījumu, kas attiecas uz strīdus pasākuma nesaderību ar dažādām Līguma un atvasināto tiesību normām

105 Prasītāja, atsaucoties uz apgalvoto strīdus pasākuma nesaderību ar dažādām Līguma un atvasināto tiesību normām, kas minēta arī saistībā ar ceturto un piekto prasības pamatu, secina, ka Komisijai – vēl jo vairāk – nebija tiesību atteikties uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru.

106 Saskaņā ar judikatūru, ja prasītājs norāda uz savu procesuālo tiesību pārkāpumu, kas izriet no fakta, ka Komisija nav uzsākusi formālu izmeklēšanas procedūru, tas var izmantot jebkādus līdzekļus, lai pierādītu, ka Komisijai, izskatot tās rīcībā esošo informāciju un pierādījumus paziņotā pasākuma iepriekšējas izskatīšanas stadijā, bija jārodas šaubām par paziņotā pasākuma kā valsts atbalsta kvalificēšanu un tā saderību ar iekšējo tirgu. Šādu argumentu izmantošanas dēļ tomēr nevar tikt grozīts prasības priekšmets, nedz mainīti tās pieņemamības nosacījumi. Tieši pretēji, tas, ka pastāv šaubas par šo kvalificēšanu vai saderību, ir tieši tas pierādījums, kas ir jāiesniedz, lai pierādītu, ka Komisijai bija pienākums uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru (šajā ziņā skat. spriedumu *Smurfit Kappa Group*/Komisija, minēts 26. punktā, EU:T:2012:351, 52. punkts un tajā minētā judikatūra).

107 Tātad prasītājai ir jāidentificē netieši pierādījumi, kas attiecas uz apstrīdētā lēmuma saturu un ar kuriem var tikt pierādīta nopietnu grūtību esamība (skat. šā sprieduma 54. punktu). Ir jāpiebilst, ka gadījumā, kad prasītājs – kā tas ir konkrētajā lietā – atsaucas uz argumentiem, kas izvirzīti citos prasības pamatos, ar kuriem apšaubīta apstrīdētā lēmuma pamatotība, tam ir konkrēti jāidentificē tie no šiem pēdējiem minētajiem argumentiem, kuri tā ieskatā var pierādīt šo grūtību esamību (šajā ziņā skat. spriedumu *Iliad* u.c./Komisija, minēts 75. punktā, EU:T:2013:472, 83. un 84. punkts).

108 Aplūkotajā gadījumā, tā kā prasītāja ir vienīgi norādījusi, ka "ņemot vērā to, kas izklāstīts [saistībā ar tās argumentāciju attiecībā uz ceturto un piekto prasības pamatu], un apsverot to, ka strīdus pasākums nav saderīgs ne tikai ar Līguma normām, ar kurām garantēta brīvība veikt uzņēmējdarbību un preču brīva aprite, bet arī ar dažādiem atvasināto tiesību aktiem, Komisija [..] nedrīkstēja atteikties uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru", ir jāsecina, ka šī neskaidrā un neatbalstītā atsauce neļauj Vispārējai tiesai identificēt konkrētus ceturtā un piektā pamata atbalstam izvirzītos elementus, kas prasītājas skatījumā pierādītu nopietnu grūtību esamību. Līdz ar to argumentācija par strīdus pasākuma nesaderību ar dažādām Līguma un atvasināto tiesību normām ir jāizvērtē, vienīgi izskatot prasītājas ceturto un piekto prasības pamatu.

– Par ceturto netiešo pierādījumu, kas attiecas uz nepietiekamu un nepilnīgu strīdus pasākuma novērtējumu no vides aizsardzības tiesību normu viedokļa

109 *Greenpeace-España* apgalvo, ka iepriekšējas izskatīšanas ietvaros veiktais novērtējums esot bijis, pirmkārt, nepietiekams, jo Komisijas rīcībā nebija vajadzīgās informācijas, lai spriestu par strīdus pasākuma ietekmi uz vidi, un, otrkārt, nepilnīgs, jo Komisija neesot pārbaudījusi, vai ar šo pasākumu nav tikušas pārkāptas citas – izņemot normas valsts atbalsta jomā – Līguma un atvasināto tiesību normas, konkrēti, vides aizsardzības normas, un tās veiktā analīze attiecībā uz minētā pasākuma saderību ar grozīto Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīvu 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV L 275, 32. lpp.), esot bijusi daļēja. *Greenpeace-España* būtībā norāda tādus pašus argumentus, kādi izvirzīti, lai atbalstītu tās apgalvojumu, ka Komisija esot pārkāpusi savu pienākumu norādīt pamatojumu.

110 Savos apsvērumos par *Greenpeace-España* iestāšanās rakstu Komisija norāda, ka šīs personas, kas iestājusies lietā, argumenti neesot pieņemami, jo tie strīdu starp lietas pusēm novirzot uz pilnīgi atšķirīgiem juridiskiem jautājumiem.

111 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai gan Eiropas Savienības Tiesas statūtu 40. panta ceturtā daļa un Reglamenta 116. panta 3. punkts neliedz personai, kas iestājusies lietā, sniegt argumentus, kuri atšķiras no tiem, ko iesniedzis lietas dalībnieks, kura prasījumus šī persona atbalsta, pastāv nosacījums, ka šie argumenti nedrīkst mainīt strīda ietvarus un ka iestāšanās lietā mērķis joprojām ir atbalstīt konkrētā lietas dalībnieka prasījumus (spriedumi, 1995. gada 8. jūnijs, *Siemens* /Komisija, T-459/93, Krājums, EU:T:1995:100, 21.–23. punkts, un 2009. gada 9. septembris, *Diputación Foral de Álava* u.c., no T-230/01 līdz T-232/01 un no T-267/01 līdz T-269/01, EU:T:2009:316, 301. punkts).

112 Konkrētajā lietā no šā sprieduma 105. un 108. punkta izriet, ka prasītāja, lai gan tā nav sniegusi argumentus sava apgalvojuma atbalstam un nav to pamatojusi, tomēr ir norādījusi, ka, ņemot vērā strīdus pasākuma nesaderību ar dažādām Līguma un atvasināto tiesību normām, kas nav normas valsts atbalsta jomā, tostarp vides aizsardzības tiesību normām, Komisija nedrīkstēja atteikties uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru. Tātad pretēji tam, ko apgalvo Komisija, argumenti, kas balstīti uz *Greenpeace-España* minēto netiešo pierādījumu par nopietnu grūtību pastāvēšanu, negroza strīda ietvarus un līdz ar to ir jāatzīst par pieņemamiem.

113 Runājot par apgalvojumu, ka šis netiešais pierādījums liecinot par nopietnu grūtību pastāvēšanu, pietiek konstatēt – nepastāvot nepieciešamībai šajā stadijā lemt par Komisijas pienākumu izvērtēt strīdus pasākuma atbilstību vides aizsardzības tiesību normām (skat. šā sprieduma 187.–191. punktu) –, ka tā ir atbildējusi uz visām trešo personu izteiktajām bažām attiecībā uz strīdus pasākuma piemērošanas nelabvēlīgo ietekmi uz vidi. Piemēram, atbildot uz apgalvojumiem par strīdus pasākuma izraisīto piesārņotāju emisijas apjoma pieaugumu (apstrīdētā lēmuma 70. un 75. punkts), Komisija ir norādījusi, ka fakts, ka šī pasākuma dēļ palielināsies ar pašmāju oglēm darbināmo elektrostaciju CO_2 emisijas apjoms, kā arī palielināsies emisijas kvotu cena, neizraisīs kopējā Spānijā veiktās CO_2 emisijas apjoma pieaugumu un šis apjoms principā paliks robežās, kas atbilst Spānijas iestāžu uzņemtajām saistībām, ievērojot emisijas kvotu tirdzniecības sistēmu, kas izveidota ar Direktīvu 2003/87 (apstrīdētā lēmuma 156. un 157. punkts). Šajos apstākļos Komisijai nebija pienākuma nedz izskatīt jautājumu par konkrētu Direktīvas 2003/87 normu neievērošanu, nedz arī pieprasīt papildu informāciju par CO_2 emisijas apjoma pieaugumu un par pasākumiem, ko veic Spānijas iestādes, lai kompensētu šo pieaugumu.

114 Līdz ar to Komisijai nevar tikt pārmests, ka tā būtu veikusi nepietiekamu un nepilnīgu novērtējumu no vides aizsardzības tiesību normu viedokļa, un no tā nevar tikt secināts, ka strīdus pasākuma izskatīšanā būtu radušās nopietnas grūtības, kas būtu pamats uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru.

115 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasītāja un *Greenpeace-España* nav pierādījušas, ka Komisijai konkrētajā gadījumā būtu bijusi jāuzsāk formāla izmeklēšanas procedūra. Šajos apstākļos nevar piekrist arī iebildumiem par labas pārvaldības principa un tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa pārkāpumu, kuri balstīti uz apstākli, ka nav tikusi uzsākta formāla izmeklēšanas procedūra, jo katrā ziņā prasītājai kā ieinteresētajai pusei ir bijušas vienīgi tiesības sniegt apsvērumus formālās izmeklēšanas procedūras gaitā, nevis tiesības iesaistīties ar Komisiju procesā, kas balstīts uz sacīkstes principu, kādas ir atzītas paziņotājai valstij (skat. spriedumu *TF1* u.c./Komisija, minēts 58. punktā, EU:T:2012:352, 217. punkts un tajā minētā judikatūra).

116 Līdz ar to pirmais prasības pamats ir jānoraida pilnībā.

Par otro prasības pamatu – LESD 106. panta 2. punkta un 107. panta un pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

117 Prasītāja būtībā pārmet Komisijai, pirmkārt, ka tā, pārkāpjot LESD 106. panta 2. punktu, 107. pantu un pienākumu norādīt pamatojumu, neesot izvērtējusi visu trīs strīdus pasākumu veidojošo elementu saderību ar iekšējo tirgu un, otrkārt, pārkāpjot tos pašus LESD 106. panta 2. punktu un 107. pantu, neesot kvalificējusi vienu no šiem elementiem, proti, pienākumu iegādāties pašmāju ogles, kā nesaderīgu valsts atbalstu.

Par to, ka nav izvērtēti visi strīdus pasākumu veidojošie elementi

118 Prasītāja apgalvo, ka Komisija, lai gan tā bija atzinusi trīs strīdus pasākumu veidojošo elementu, kas ir finanšu kompensācija, prioritāras pieejas mehānisms un pienākums iegādāties pašmāju ogles, savstarpējo atkarību, tomēr esot izvērtējusi tikai kompensācijas saderību ar iekšējo tirgu.

119 Prasītāja piebilst, ka Komisija neesot ievērojusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, jo tā neesot norādījusi iemeslus, kuru dēļ prioritāras pieejas mehānisms un pienākums iegādāties pašmāju ogles ietilpst vai neietilpst LESD 107. panta vai LESD 106. panta 2. punkta piemērošanas jomā, un neesot izvērtējusi to ietekmi uz strīdus pasākuma saderības analīzi.

120 Ir jākonstatē, ka gan ar iebildumu, kas balstīts uz apstākli, ka neesot tikuši izvērtēti visi strīdus pasākumu veidojošie elementi (skat. šā sprieduma 118. punktu), gan ar iebildumu, kas attiecas uz apstrīdētā lēmuma pamatojuma trūkumu attiecībā uz diviem no minēto pasākumu veidojošajiem elementiem (skat. šā sprieduma 119. punktu), prasītāja būtībā pārmet Komisijai nepilnīgu novērtējumu attiecībā uz strīdus pasākumu veidojošajiem elementiem.

121 Taču, tā kā, izskatot pirmo prasības pamatu, ir ticis secināts, ka Komisijai nevar tikt pārmests, ka tā būtu veikusi nepilnīgu strīdus pasākuma novērtējumu (skat. šā sprieduma 92.–100. punktu), šo pašu iemeslu dēļ ir jānoraida arī šī otrā prasības pamata pirmā iebildumu virkne.

Par apstākli, ka pienākums iegādāties pašmāju ogles nav kvalificēts kā nesaderīgs valsts atbalsts

122 Prasītāja pārmet Komisijai, ka tā apstrīdētajā lēmumā neesot konstatējusi, ka atbalsta saņēmējām elektrostacijām noteiktais pienākums iegādāties pašmāju ogles, to aplūkojot atsevišķi, ir uzskatāms par valsts atbalstu, jo pretēji tam, ko apgalvojusi Komisija savos apsvērumos saistībā ar pieteikumu par pagaidu noregulējumu lietā T-490/10 R, tas nozīmējot valsts līdzekļu nodošanu pašmāju ogļu ražotājiem. Šis atbalsts turklāt nevarot tikt atzīts par saderīgu ar iekšējo tirgu saskaņā ar LESD 106. panta 2. punktu.

123 Nepastāvot nepieciešamībai spriest par to, vai pienākums iegādāties pašmāju ogles ietver valsts līdzekļu nodošanu šo ogļu ražotājiem, ne arī par lūgumu izņemt no lietas materiāliem A 23 pielikumu, kurā iekļauti Komisijas apsvērumi saistībā ar pieteikumu par pagaidu noregulējumu lietā T-490/10 R, ir jāatgādina, ka paziņotā atbalsta pasākuma ietvaros pienākums iegādāties pašmāju ogles veido vienu no sabiedrisko pakalpojumu saistībām, kas noteiktas strīdus pasākuma sniegtā labuma saņēmējiem, un ka līdz ar to Komisijai nebija jāizvērtē, vai šis iegādes pienākums, to aplūkojot atsevišķi, veido valsts atbalstu un – vēl jo mazāk – vai tas ir saderīgs ar iekšējo tirgu (skat. šā sprieduma 94. un 99. punktu).

124 No visa iepriekš izklāstītā izriet, ka otrais prasības pamats ir jānoraida.

Par trešo prasības pamatu – LESD 106. panta 2. punkta, VTNP nostādņu un Direktīvas 2003/54 11. panta 4. punkta pārkāpumu, acīmredzamām kļūdām vērtējumā, kā arī pilnvaru nepareizu izmantošanu

125 Prasītāja galvenokārt norāda, ka Komisija neesot ievērojusi LESD 106. panta 2. punktu, Kopienas nostādnes valsts atbalstam attiecībā uz kompensāciju par sabiedrisko pakalpojumu sniegšanu (OV 2005, C 297, 4. lpp.; turpmāk tekstā – "VTNP nostādnes"), kā arī Direktīvas 2003/54 11. panta 4. punktu un esot pieļāvusi acīmredzamas kļūdas vērtējumā, secinot, ka ar strīdus pasākumu noteiktie pienākumi atbilst VTNP, kurš ir vērsts uz elektroapgādes drošības garantēšanu. Pakārtoti prasītāja norāda, ka, pat ja būtu pastāvējis risks elektroapgādei Spānijā, strīdus pasākums esot nesamērīgs. Turklāt prasītāja no tā secina, ka Komisija konkrētajā gadījumā esot pieļāvusi pilnvaru nepareizu izmantošanu.

Par VTNP izveides attaisnojumu

126 Daudzās Savienības tiesību normās ir atzīts, ka elektroapgādes drošība var attaisnot VTNP izveidi.

127 Runājot konkrētāk par elektroenerģijas sektoru, Direktīvā 2003/54, kas bija piemērojama lietas faktu rašanās laikā, tādējādi ir atzīts, ka sabiedrisko pakalpojumu saistības var sekmēt elektroapgādes drošību. It īpaši saskaņā ar Direktīvas 2003/54 preambulas 26. apsvērumu "sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistību ievērošana ir šīs direktīvas pamatprasība [..] un šajā direktīvā ir svarīgi precizēt kopīgos minimālos standartus, kurus ievēro visas dalībvalstis un kuros ņemti vērā [..] piegāžu drošība". Tāpat Direktīvas 2003/54 3. panta 2. punktā ir paredzēts, ka, "pilnībā ievērojot attiecīgos Līguma

noteikumus, īpaši tā [106]. pantu, dalībvalstis uzņēmumiem, kas darbojas elektroenerģijas nozarē, var vispārējās ekonomiskās interesēs uzlikt sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistības, kuras attiecas uz drošību, tostarp piegādes drošību". Turklāt Direktīvas 2003/54 11. panta 4. punktā ir precizēts, ka "dalībvalsts apgādes drošības apsvērumu dēļ var noteikt, ka priekšroka dodama to ražošanas objektu dispečervadībai, kas izmanto vietējos primārās enerģijas kurināmā avotus, bet nevienā kalendārajā gadā nepārsniedzot 15 % no kopējās primārās enerģijas, kura vajadzīga, lai saražotu elektroenerģiju, ko patērē attiecīgajā dalībvalstī".

128 Komisija savā paziņojumā par vispārējas nozīmes pakalpojumiem Eiropā (OV 2001, C 17, 4. lpp.) arī ir uzskatījusi, ka elektroapgādes drošība ir svarīgs sabiedrisko pakalpojumu mērķis (I pielikuma 3. punkts).

129 Padomes 2002. gada 23. jūlija Regulas (EK) Nr. 1407/2002 par valsts atbalstu ogļu rūpniecībai (OV L 205, 1. lpp.), kas bija piemērojama apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumā, preambulas 4. apsvērumā pat ir norādīts, ka "politiskā situācija pasaulē ģeopolitiskā un drošības riska novērtējumam enerģijas nozarē nosaka pavisam jaunu dimensiju un drošas apgādes jēdzienam piešķir plašāku nozīmi".

130 Prasītāja neapstrīd faktu, ka elektroapgādes drošība ir vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes apsvērums, kas varētu attaisnot VTNP izveidi. Savukārt tā apstrīd, ka konkrētajā gadījumā būtu pastāvējis risks elektroapgādes drošībai Spānijā, un no tā secina, ka ar strīdus pasākumu paredzētie pienākumi nevarēja tikt atzīti par sabiedrisko pakalpojumu saistībām.

131 Apstrīdētajā lēmumā Komisija, pamatojoties uz Direktīvas 2003/54 normām un uz dalībvalstu plašo rīcības brīvību VTNP noteikšanā, ir secinājusi, ka dalībvalstīm nav pienākuma identificēt konkrētus un nenovēršamus draudus to elektroapgādes drošībai. Tāpat tā ir atgādinājusi savu lēmumpieņemšanas praksi, saskaņā ar kuru, ja neviena trešā puse neapstrīd nepieciešamību apgādes drošības apsvērumu dēļ veikt konkrētus pasākumus, Komisija nepārbauda, vai attiecīgās valstis ir sniegušas detalizētus pierādījumus par to, ka tās ir sastapušās ar konkrētiem draudiem to apgādes drošībai. Tomēr konkrētajā gadījumā, ņemot vērā vairāku trešo pušu iebildumus un enerģētikas nozares liberalizācijas kontekstu Eiropā, Komisija uzskatīja par nepieciešamu pārbaudīt, vai, Spānijas iestādēm strīdus pasākumu pielīdzinot VTNP, nav tikusi pieļauta acīmredzama kļūda (apstrīdētā lēmuma 87.–90. punkts).

132 Ir taisnība, ka saskaņā ar Līgumiem pievienoto 26. protokolu un visu VTNP piemērojamo dokumentu kopumu, it īpaši VTNP nostādnēm, kā arī pastāvīgo judikatūru, runājot par kompetenci noteikt VTNP uzdevuma raksturu un tvērumu Līguma izpratnē, dalībvalstīm, nosakot, ko tās uzskata par VTNP, ir plaša rīcības brīvība (Komisijas paziņojuma par vispārējas nozīmes pakalpojumiem Eiropā 22. punkts; VTNP nostādņu 9. punkts) (skat. spriedumus, 2010. gada 20. aprīlis, *Federutility* u.c., C-265/08, Krājums, EU:C:2010:205, 29. un 30. punkts un tajos minētā judikatūra, un 2008. gada 12. februāris, *BUPA* u.c./Komisija, T-289/03, Krājums, EU:T:2008:29, 166. punkts un tajā minētā judikatūra). Direktīvas 2003/54 preambulas 26. apsvērumā ir norādīts arī, ka ir "svarīgi, lai sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistības varētu interpretēt katrā valstī, ņemot vērā apstākļus valstī". Proti, nepastāv nedz skaidra un precīza VTNP uzdevuma jēdziena definīcija normatīvajos aktos, nedz arī nostiprināta juridiska koncepcija, kurā galīgi būtu fiksēti nosacījumi, kuriem ir jābūt izpildītiem, lai dalībvalsts varētu pamatoti atsaukties uz VTNP uzdevuma esamību un aizsardzību LESD 106. panta 2. punkta izpratnē (spriedums *BUPA* u.c./Komisija, minēts iepriekš, EU:T:2008:29, 165. punkts).

133 Tomēr saskaņā ar minētajiem dokumentiem, kā arī judikatūru, lai gan dalībvalstīm ir plaša rīcības brīvība noteikt, ko tās uzskata par VTNP, Komisija var apšaubīt šādu pakalpojumu vai uzdevumu definīciju, ko noteikusi dalībvalsts, ja ir pieļauta acīmredzama kļūda. Tātad, kaut arī uz VTNP uzdevuma rakstura un tvēruma noteikšanu attiecas dalībvalstu kompetence un rīcības brīvība, šī

kompetence nav neierobežota un nevar tikt īstenota patvaļīgi (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 7. novembris, *CBI*/Komisija, T-137/10, Krājums, EU:T:2012:584, 99. un 101. punkts un tajos minētā judikatūra).

134 Tādējādi līdzīgi tam, kā tas ir attiecībā uz visiem VTNP definēšanas aspektiem, jautājums par VTNP izveides attaisnojumu, proti, konkrētajā gadījumā jautājums par riska elektroapgādes drošībai esamību, nevar tikt izslēgts no Komisijas veiktās kontroles piemērošanas jomas, lai gan tā ir ierobežota (šajā ziņā skat. spriedumus, 2005. gada 15. jūnijs, *Olsen*/Komisija, T-17/02, Krājums, EU:T:2005:218, 217. punkts, un *BUPA* u.c./Komisija, minēts 132. punktā, EU:T:2008:29, 267. punkts). Šī ierobežotā kontrole var ietvert uz nākotni vērstu analīzi, it īpaši tad, ja – kā tas ir aplūkotajā gadījumā – kontroles priekšmets ir riska pastāvēšana.

135 Līdz ar to ir jāpārbauda prasītājas argumentu, ar kuriem apstrīdēta riska elektroapgādes drošībai Spānijā esamība konkrētajā gadījumā, pamatotība.

136 Šajā ziņā ir jāprecizē, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ņemot vērā, pirmkārt, plašo rīcības brīvību, kas ir dalībvalstij, lai definētu VTNP uzdevumu un tā izpildes nosacījumus, un, otrkārt, ierobežotu kontroles, ko Komisijai ir tiesības veikt šajā ziņā, apjomu, jo tā var pārbaudīt tikai to, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda, pārbaude, kas Vispārējai tiesai ir jāveic attiecībā uz Komisijas vērtējumu šajā sakarā, nevar pārsniegt to pašu robežu. Veicot šo pārbaudi, Vispārējai tiesai konkrētāk ir jāpārbauda, vai Komisijas vērtējums ir pietiekami ticams (šajā ziņā skat. spriedumus *BUPA* u.c./Komisija, minēts 132. punktā, EU:T:2008:29, 220. un 266. punkts un tajos minētā judikatūra, un *CBI*/Komisija, minēts 133. punktā, EU:T:2012:584, 99. un 100. punkts).

137 Apstrīdētajā lēmumā Komisija secināja, ka Spānijas iestādes ir pierādījušas konkrētu risku esamību, kas apdraud elektroapgādes drošību (apstrīdētā lēmuma 91. punkts). It īpaši tā uzskatīja, ka acīmredzama kļūda vērtējumā nav pieļauta Spānijas iestāžu apgalvojumā, ka nepietiekamās rentabilitātes dēļ pastāv risks, ka laikposmā no 2010. līdz 2014. gadam tiktu slēgtas elektrostacijas, kas varētu nodrošināt šādu apgādes drošību, proti, elektrostacijas, kuras darbojas, izmantojot pašmāju ogles, un šīs elektrostacijas, ņemot vērā zemās cenas un nenoteiktību, kas bija raksturīgas elektroenerģijas vairumtirgum, nevar tikt aizstātas ar citām elektrostacijām (apstrīdētā lēmuma 93. punkts).

138 Ciktāl prasītāja apstrīd, pirmām kārtām, no vispārējās ekonomikas lejupslīdes izrietošos draudus elektrostaciju, kas izmanto pašmāju ogles, dzīvotspējai, vispirms ir jākonstatē, ka Komisija savu secinājumu par to, ka Spānijas iestādes savā apgalvojumā par ar pašmāju oglēm darbināmu elektrostaciju slēgšanas risku nav pieļāvušas acīmredzamu kļūdu vērtējumā, nav balstījusi tikai uz ekonomikas lejupslīdes sekām. Proti, tā ir ņēmusi vērā kombinētās sekas, ko rada ekonomikas lejupslīde un citi strukturālie Spānijas elektroenerģijas tirgus aspekti, tādi kā pieaugošā no atjaunojamiem energoresursiem ražotās elektroenerģijas daļa (apstrīdētā lēmuma 93. punkts) un Spānijas elektroenerģijas tirgus izolācija no pārējiem Eiropas tirgiem (apstrīdētā lēmuma 96. punkts). Piemēram, apstrīdētā lēmuma 96. punktā Komisija ir norādījusi, ka Spānijas elektroenerģijas tirgus izolācija, kas izriet no savstarpējo savienojumu ar citām Eiropas valstīm ierobežotības, liedz ar pašmāju oglēm darbināmu elektrostaciju īpašniekiem samazināt sekas, ko rada pieprasījuma un elektroenerģijas vairumtirdzniecības cenu kritums Spānijā ekonomikas krīzes dēļ, veicot eksportu uz tirgiem, kuros cenas ir augstākas.

139 Turpinājumā – līdzīgi Komisijai – ir jānorāda, ka vienīgais pierādījums, ko sniegusi prasītāja, lai pamatotu savu argumentu, proti, izvilkumi no *CNC* ziņojuma IPN 33/09, neizslēdz jebkādu ar pašmāju oglēm darbināmu elektrostaciju slēgšanas risku, jo no tā izriet, ka nav "obligāti secināms, ka ekonomikas krīze un no tās izrietošais pieprasījuma kritums izraisīs ar oglēm darbināmu termoelektrostaciju slēgšanu". Turklāt, kā to pareizi uzsver Komisija, *CNC*, lai izvērtētu ekonomikas krīzes ietekmi uz ar pašmāju oglēm darbināmu elektrostaciju dzīvotspēju, ir balstījusies nevis uz objektīviem datiem, bet gan uz to, ka attiecīgajā nozarē netiek paziņots par nodomu atbrīvoties no

saviem aktīviem. Tātad ar šo *CNC* veikto analīzi nevar pietikt, lai liegtu uzticamību Komisijas vērtējumam attiecībā uz apgalvojumu par ar pašmāju oglēm darbināmu elektrostaciju slēgšanas riska pastāvēšanu.

140 Visbeidzot, ir jāpiebilst, ka prasītāja nekādi nav apšaubījusi Spānijas iestāžu norādītos skaitliskos datus par elektroenerģijas pieprasījumu un tā ietekmi uz elektroenerģijas ražošanu, uz kuriem balstījusies Komisija, lai secinātu, ka apgalvojumā, ka Spānijā pastāv ar pašmāju oglēm darbināmu elektrostaciju slēgšanas risks, nav pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā. No šiem datiem izriet, ka elektroenerģijas pieprasījums Spānijā ir būtiski samazinājies – par 5 % 2009. gadā – un ka ar pašmāju oglēm darbināmās elektrostacijas tajā pašā laikposmā ir ievērojami samazinājušas savu ražošanas apjomu (apstrīdētā lēmuma 19. punkts).

141 Ciktāl prasītāja, otrām kārtām, apstrīd, ka – prasītājas ieskatā nereāli – enerģijas seguma aprēķinā tikusi ņemta vērā visu ar pašmāju oglēm darbināmo elektrostaciju slēgšana, ir jākonstatē, ka ne šo aprēķinu, ko veikušas Spānijas iestādes un kas atgādināts apstrīdētā lēmuma 24. punktā, ne minēto pieņēmumu par visu ar pašmāju oglēm darbināmo elektrostaciju slēgšanu Komisija, konkrētajā gadījumā izvērtējot jautājumu par īstā VTNP esamību, nav pārņēmusi. Proti, tā kā kontrole, ko tā veic attiecībā uz VTNP izveides attaisnojumu, ir ierobežota, Komisija ir tikai pārbaudījusi paša ar pašmāju oglēm darbināmo elektrostaciju slēgšanas riska pastāvēšanas ticamību, nevis šīs riska iestāšanās varbūtību, ne arī – vēl jo mazāk – šīs iestāšanās mērogu (šajā ziņā skat. spriedumu *BUPA* u.c./Komisija, minēts 132. punktā, EU:T:2008:29, 268. punkts). Pieņēmums par visu atbalsta saņēmēju elektrostaciju slēgšanu tātad nebija Komisijas secinājuma par VTNP esamību pamatā, un prasītājas arguments līdz ar to ir jānoraida kā neiedarbīgs.

142 Ciktāl prasītāja, trešām kārtām, apstrīd, ka apstrīdētajā lēmumā nav tikusi ņemta vērā vispārīgā jaudas pārpalikuma situācija Spānijas elektroenerģijas tirgū un it īpaši kodolelektrostaciju, vēja elektrostaciju un hidroelektrostaciju, kas arī ir darbināmas ar pašmāju energoresursiem, ražošanas jauda, vispirms ir jāuzsver, ka ir taisnība, ka prasītājas citētajos ziņojumos un paziņojumos, tostarp *CNE* 2009. gada 16. novembra ziņojumā 29/2009 un *CNE* 2009. gada 22. decembra pamatziņojumā, ir norādīts uz pietiekamu Spānijas ražošanas parka spēju apmierināt elektroenerģijas pieprasījumu, tostarp ārkārtīgi smagās situācijās. Tomēr nevienā no šiem ziņojumiem un paziņojumiem konkrēti nav ņemts vērā ar pašmāju oglēm darbināmo elektrostaciju slēgšanas risks, kas ir galvenais pamats, kurā nav pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā, Spānijas iestāžu apgalvojumam par riska elektroapgādes drošībai esamību.

143 Turpinājumā ir jāatzīmē, ka Komisija skaidri ir ņēmusi vērā elektroenerģijas ražošanu no atjaunojamajiem energoresursiem, apstrīdētā lēmuma 93. punktā norādot uz arvien lielāku šī energoresursa daļu elektroenerģijas ražošanā Spānijā. Turklāt, kā tas izriet no minētā apstrīdētā lēmuma punkta un kā to pamatoti uzsver Komisija savos procesuālajos rakstos, riski elektroapgādes drošībai Spānijā cita starpā rodas tādēļ, ka ievērojamu daļu šajā apgādē veido atjaunojamie energoresursi, tādi kā vēja enerģija, hidroenerģija un saules enerģija. Proti, šie energoresursi, kas saskaņā ar Komisijas sniegtajiem datiem, kuri daļēji ir minēti arī apstrīdētajā lēmumā (97. punkts un 40. zemsvītras piezīme) un kurus prasītāja ne tikai nav apstrīdējusi, bet pat papildinājusi, veido ievērojamu daļu no Spānijā ražotās un patērētās elektroenerģijas (44 % no Spānijas elektroenerģijas ražošanas parka ierīkotās jaudas ziņā 2009. gadā, 23 % no Spānijas elektroenerģijas ražošanas 2008. gadā un 35 % no Spānijā 2010. gadā patērētās elektroenerģijas), jau pēc definīcijas ir atkarīgi no meteoroloģiskajiem apstākļiem, un līdz ar to – lai arī kāda būtu to ražošanas jauda – tie nevar tikt atzīti par tādiem, kas visos apstākļos var garantēt elektroapgādes drošību Spānijā. Tas tā ir vēl jo vairāk tādēļ, ka elektrostacijas, kas izmanto atjaunojamos energoresursus, – kā izriet no apstrīdētā lēmuma (98. punkts), prasītājai šajā ziņā neizvirzot konkrētus iebildumus, – nespēj nodrošināt balansēšanas pakalpojumus, kas ir svarīgi, lai novērstu apgādes traucējumus, jo tie ļauj pielāgot elektrostaciju izejas jaudu, to palielinot vai samazinot atbilstoši sistēmas operatora pieprasījumiem (skat. arī apstrīdētā lēmuma 21. punktu).

144 Papildus prasītāja neapstrīd apstrīdētajā lēmumā (21. un 98. punkts) Komisijas izdarīto konstatējumu, saskaņā ar kuru kodolelektrostacijas arī nav piemērotas, lai sniegtu iepriekš minētos balansēšanas pakalpojumus. Turklāt kodolenerģija, lai gan tā nav atkarīga no laika apstākļiem līdzīgi atjaunojamajiem energoresursiem, nevar tikt uzskatīta par pašmāju energoresursu tādā paša veidā kā pašmāju ogles, un līdz ar to Komisija, izvērtējot apgalvoto risku apgādes drošībai, nevarēja to ņemt vērā. Proti, kaut arī, kā to uzsver prasītāja, kodoldegviela, t.i., bagātinātais urāns, tiek ražots Spānijā, šis degvielas avots, t.i., urāns, nāk – kā lietas dalībnieki tam piekrituši tiesas sēdē – no atradnēm ārpus Spānijas. Līdz ar to kodolelektroenerģijas ražošanas jauda nevarēja tikt ņemta vērā un nevar būt pamats liegt uzticamību Komisijas vērtējumam attiecībā uz apgalvojumu par riska elektroapgādes drošībai pastāvēšanu Spānijā.

145 Ciktāl prasītāja saistībā ar savu argumentāciju par kodolelektrostaciju, vēja elektrostaciju un hidroelektrostaciju parku apgalvo, ka Komisija neesot ievērojusi Direktīvas 2003/54 11. panta 4. punktu, šis iebildums ir jānoraida kā nepieņemams, jo tas pirmo reizi tika izvirzīts replikas rakstā un nevar tikt uzskatīts par tādu, kas izvērš prasības pieteikumā norādītu pamatu vai iebildumu. Proti, prasības pieteikumā prasītāja ir norādījusi uz Direktīvas 2003/54 11. panta 4. punkta pārkāpumu, uzsverot, ka neesot sniegts attaisnojums tam, ka pastāv minētajā tiesību normā paredzētie draudi elektroapgādes drošībai, savukārt replikas rakstā tā ir norādījusi uz šīs tiesību normas pārkāpumu tādēļ, ka kodolenerģijas, uz kuru attiecas preferenciālas piešķiršanas režīms, ņemšana vērā izraisītu tajā paredzētās maksimālās robežvērtības 15 % apmērā pārsniegšanu.

146 No iepriekš minētā izriet, ka Komisija, izvērtējot VTNP, ko konkrētajā gadījumā izveidojušas Spānijas iestādes, attaisnojumu, nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu.

Par strīdus pasākuma samērīgumu ar VTNP mērķi

147 Vispirms ir jānorāda, ka samērīguma kontrole ir viens no kontroles veidiem, kas jāveic Komisijai, tai pārbaudot valsts atbalsta pasākuma saderību ar LESD 106. panta 2. punkta noteikumiem.

148 Piemēram, saskaņā ar Komisijas paziņojuma par vispārējas nozīmes pakalpojumiem Eiropā 23. punktu (šajā ziņā skat. arī spriedumu *TF1* u.c./Komisija, minēts 58. punktā, EU:T:2012:352, 101.–104. punkts):

“Proporcionalitāte saskaņā ar [LESD] [106]. panta 2. punktu nozīmē, ka līdzekļi, ar kuru palīdzību pilda vispārējas nozīmes uzdevumu, nerada nevajadzīgus traucējumus tirdzniecībai. Ar to jo sevišķi ir jānodrošina, lai jebkādi [..] Līguma noteikumu ierobežojumi [..] nepārsniegtu tos ierobežojumus, kuri ir vajadzīgi, lai garantētu efektīvu uzdevuma izpildi. [..]”

149 It īpaši saskaņā ar judikatūru attiecībā uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 26. jūnija Direktīvu 2003/55/EK par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz dabasgāzes iekšējo tirgu un par Direktīvas 98/30/EK atcelšanu (OV L 176, 57. lpp.), kas vairākos aspektos ir līdzīga Direktīvai 2003/54, kura pieņemta tajā pašā dienā un ar kuru izveidots elektroenerģijas iekšējais tirgus, no paša LESD 106. panta formulējuma izriet, ka attiecībā uz sabiedrisko pakalpojumu saistībām, ko Direktīvas 2003/55 3. panta 2. punktā (līdzīgi Direktīvas 2003/54 3. panta 2. punktam) ļauts uzlikt uzņēmumiem, ir jāievēro samērīguma princips un ka līdz ar to šīs saistības drīkst kavēt dabasgāzes piegādes cenu brīvu noteikšanu tikai tiktāl, ciktāl tas ir nepieciešams vispārējo tautsaimniecisko interešu mērķa, ko ar to iecerēts sasniegt, īstenošanai (spriedums *Federutility* u.c., minēts 132. punktā, EU:C:2010:205, 33. punkts).

150 Tāpat saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, veicot kontroli par to, vai pasākums, ar kuru iecerēts izpildīt VTNP uzdevumu, ir samērīgs, tiek pārbaudīts tikai tas, vai paredzētais pasākums ir nepieciešams, lai attiecīgo VTNP uzdevumu varētu izpildīt ekonomiski pieņemamos apstākļos, vai arī – tieši pretēji – tas, vai attiecīgais pasākums ir acīmredzami nepiemērots izvirzītajam mērķim (skat. spriedumu *BUPA* u.c./Komisija, minēts 132. punktā, EU:T:2008:29, 222., 266. un 287. punkts un tajos minētā judikatūra).

151 Pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, konkrētajā gadījumā Komisija ir veikusi šādu samērīguma pārbaudi. Proti, tā nav aprobežojusies ar to, lai pārbaudītu, vai strīdus pasākums nesniedz pārmērīgu kompensāciju (apstrīdētā lēmuma 135.–146. punkts). Papildus tā būtībā ir pārbaudījusi, pirmkārt, vai strīdus pasākums ir piemērots mērķim garantēt elektroapgādes drošību un, otrkārt, vai tas nav pārmērīgs.

152 Pirms tiks izskatīti iebildumi pret šiem Komisijas vērtējumiem, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, tā kā Komisijas veiktā kontrole pār VTNP samērīgumu ir ierobežota (skat. šā sprieduma 150. punktu), šis apstāklis ir jāņem vērā arī tad, kad Savienības tiesa veic tiesiskuma pārbaudi attiecībā uz Komisijas sniegto vērtējumu. Šai Vispārējās tiesas veiktajai pārbaudei ir jābūt vēl ierobežotākai tāpēc, ka Komisijas vērtējums attiecas uz kompleksiem ekonomikas faktiem (skat. spriedumu *BUPA* u.c./Komisija, minēts 132. punktā, EU:T:2008:29, 269. punkts un tajā minētā judikatūra).

153 Pirmkārt, attiecībā uz strīdus pasākuma piemērotību Komisija secināja, ka ar oglēm darbināmām elektrostacijām, it īpaši ar pašmāju oglēm darbināmām elektrostacijām, ir svarīga loma atbalstā, kas sniedzams elektroenerģijas ražošanai no atjaunojamiem energoresursiem, un ka tās, neraugoties uz to, ka to elastīgums ir mazāks nekā ar gāzi darbināmām elektrostacijām, spēj sniegt sistēmas operatoram balansēšanas pakalpojumus, kas ir svarīgi, lai novērstu apgādes traucējumus (apstrīdētā lēmuma 98. punkts). Komisija ir piebildusi, ka kurināmā pilnīga nomaiņa, ar oglēm darbināmām elektrostacijām pārejot no pašmāju oglēm uz importētām oglēm, nevar tikt veikta ātri un prasa būtiskas investīcijas. Komisija no tā secināja, ka, ja netiktu veikts strīdus pasākums, ogļu ražošana Spānijā varētu pilnībā izbeigties un ar pašmāju oglēm darbināmās elektrostacijas, ņemot vērā ar kurināmā nomaiņu saistītās grūtības, vairs nebūtu pieejamas, lai nodrošinātu elektroenerģijas apgādi (apstrīdētā lēmuma 99. punkts). Visbeidzot, Komisija konstatēja, ka, izņemot pašmāju ogles, visi citi fosilie kurināmie, kas tiek izmantoti elektroenerģijas ražošanā, nāk no valstīm, kuras nav Savienības dalībvalstis un attiecībā uz kurām nav izslēgti ģeostratēģiski riski, un tas rada papildu riskus apgādes drošībai Spānijā (apstrīdētā lēmuma 100. punkts). No visiem šiem apstākļiem Komisija secināja, ka strīdus pasākums ir vērsts uz mērķi samazināt konkrētus riskus, kas ietekmētu apgādes drošību Spānijā četru gadu laikā, un ka attaisnojumā, ko sniegušas Spānijas iestādes minētā pasākuma atbalstam saistībā ar apgādes drošību, tā nav atklājusi nekādu acīmredzamu kļūdu vērtējumā (apstrīdētā lēmuma 101. punkts).

154 Prasītāja norāda, ka Komisija kļūdaini esot secinājusi, ka ar pašmāju oglēm darbināmās elektrostacijas var garantēt apgādes drošību Spānijā, kaut arī kombinēta cikla elektrostacijas, kas izmanto gāzi, varot to darīt labāk.

155 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Direktīvas 2003/54 11. panta 4. punkts būtībā ļauj dalībvalstij apgādes drošības apsvērumu dēļ noteikt, ka priekšroka piekļuvē tirgum ir dodama ražotnēm, kas izmanto vietējos kurināmā avotus. Turklāt Regulā Nr. 1407/2002, kas bija spēkā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumā, ir atzīts, cik svarīga energoapgādes drošībai ir ogļu ražošana elektroenerģijas ražošanas mērķiem. Proti, pēc tam, kad tā bija atzinusi, ka Savienība ir kļuvusi aizvien vairāk atkarīga no ārējiem primārās enerģijas avotiem, Padome secināja, ka enerģijas avotu diversifikācija gan ģeogrāfisko apgabalu, gan produktu ziņā ļaus radīt nosacījumus drošākai apgādei, piebilstot, ka šāda stratēģija ietver vietējo primārās enerģijas avotu attīstību (Regulas Nr. 1407/2002 preambulas 3. apsvērums). Tiesa turklāt ir nospriedusi, ka dalībvalsts, nepārkāpjot preču brīvas aprites principu, var rezervēt tā sauktos "zaļos" elektroenerģijas sertifikātus, kas ir paredzēti atjaunojamo energoresursu veicināšanai, tās teritorijā nodibinātajiem elektroenerģijas ražotājiem (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2014. gada 1. jūlijs, *Ålands Vindkraft*, C-573/12, Krājums, EU:C:2014:2037, 98.–104. punkts).

156 Tātad, lai liegtu uzticamību konstatējumam, ar ko Komisija konkrētajā gadījumā atzinusi strīdus pasākuma, ar kuru ar pašmāju oglēm darbināmām elektrostacijām ir sniegtas priekšrocības, piemērotību elektroapgādes drošības garantēšanai Spānijā, prasītājas izvirzītajiem argumentiem un pierādījumiem ir jābūt īpaši sīki izstrādātiem un jābalstās uz potenciālajām konkrētās lietas īpatnībām.

157 Tā tas nav šajā gadījumā.

158 Proti, prasītāja nav sniegusi konkrētus pierādījumus, lai atbalstītu iebildumus, kas attiecas uz ar pašmāju oglēm darbināmo elektrostaciju veiktās ražošanas stabilitāti un to rentabilitāti, kā arī problēmu neesamību saistībā ar to apgādi ar izejvielām, jo tā būtībā vienīgi ir apgalvojusi, ka šī stabilitāte, šī rentabilitāte un šī problēmu neesamība saistībā ar apgādi ar izejvielām esot raksturīgas arī elektrostacijām, kas izmanto importētās ogles vai dabasgāzi.

159 Turklāt konkrētie pierādījumi, ko prasītāja izvirzījusi, lai atbalstītu savu apgalvojumu par nepietiekamu ar pašmāju oglēm darbināmo elektrostaciju ražošanas jaudu, nedod pamatu liegt uzticamību konstatējumam par pasākumu, kas tikuši veikti par labu šīm elektrostacijām, piemērotību sasniedzamajam mērķim. Proti, sasniedzamais mērķis ir nevis nodrošināt elektroapgādi, kas apmierinātu visas elektroenerģijas vajadzības, bet gan nodrošināt apgādes drošību, t.i., lai būtu pieejamas elektrostacijas, kas spēj ražot elektroenerģiju, lai kādi būtu laika apstākļi un politiskie apstākļi. Piemēram, Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 18. janvāra Direktīvas 2005/89/EK par pasākumiem, lai nodrošinātu elektroapgādes drošumu un ieguldījumus infrastruktūrā (OV L 33, 22. lpp.), kuras mērķis ir saskaņot pasākumus, lai nodrošinātu elektroapgādes drošību, preambulas 1. apsvērumā ir precizēts, ka minētie pasākumi nedrīkst izraisīt tādu ražošanas jaudas pieaugumu, kura rezultātā tiek pārsniegts daudzums, kas nepieciešams, lai nerastos nevajadzīgi pārtraukumi elektroenerģijas sadalē galalietotājiem. Tātad ražotās elektroenerģijas daudzums nav izšķirošs kritērijs, lai konkrētajā lietā izvērtētu strīdus pasākuma piemērotību sasniedzamajam mērķim.

160 Tāpat arī konkrētie pierādījumi, ko prasītāja izvirzījusi, lai atbalstītu savu apgalvojumu par ar pašmāju oglēm darbināmo elektrostaciju mazāku elastīgumu salīdzinājumā ar elektrostacijām, kas izmanto gāzi, nedod pamatu liegt uzticamību konstatējumam par pasākumu, kas tikuši veikti par labu pirmajām minētajām elektrostacijām, piemērotību sasniedzamajam mērķim. Proti, lai sasniegtu šo mērķi, pietiek ar to, ka pastāv zināms elastīgums, t.i., būtībā, lai tās būtu spējīgas sniegt balansēšanas pakalpojumus (skat. šā sprieduma 143. punktu). Šo elastīgumu, kas piemīt atbalsta saņēmējām elektrostacijām, prasītāja neapstrīd; tā vienīgi izvirza apgalvojumu, kuram turklāt piekritusi pati Komisija apstrīdētā lēmuma 98. punktā, saskaņā ar kuru minētās elektrostacijas ir mazāk elastīgas nekā kombinēta cikla elektrostacijas, kas izmanto gāzi. Šajā ziņā var piebilst, ka prasītāja turklāt ir konkretizējusi savu apgalvojumu par kombinēta cikla elektrostaciju elastīgumu, replikas rakstā atzīstot, ka darbības pārtraukšana uz ilgāk nekā divām nedēļām ievērojami palielina to reaģēšanas laiku.

161 Otrkārt, runājot par strīdus pasākuma pārmērīgumu un par izkropļojumiem, ko tas varētu radīt, Komisija secināja, ka minētais pasākums potenciāli var ietekmēt it īpaši dabasgāzes un importēto ogļu tirgus, precizējot, ka šie izkropļojumi ir raksturīgi jebkādām sabiedrisko pakalpojumu saistībām, ko dalībvalstis izveido atbilstoši Direktīvas 2003/54 11. panta 4. punktam (apstrīdētā lēmuma 125. punkts).

162 Prasītāja apstrīd šo vērtējumu, pirmkārt, aprakstot daudzus strīdus pasākuma radītos izkropļojumus elektroenerģijas tirgū un, otrkārt, norādot, ka pastāvot mazāk ierobežojoši pasākumi, ar kuriem varētu tikt sasniegts apgādes drošības mērķis.

163 Runājot, pirmām kārtām, par daudziem izkropļojumiem, ko it kā rada strīdus pasākums, proti, par draudiem uzņēmējdarbības veikšanas brīvībai, energoefektivitātei un cenu veidošanai enerģijas tirgū, kā arī kaitējumu, kas nodarīts elektrostacijām, kuras izmanto importētās ogles, un visai dabasgāzes nozarei kopumā, ir jānorāda, ka tie ir savstarpēji saistīti ar strīdus pasākuma kvalificēšanu par valsts atbalstu, jo šis pasākums pēc definīcijas ir pasākums, kas izkropļo vai draud izkropļot konkurenci, sniedzot priekšrocības noteiktiem uzņēmumiem vai ražošanas veidiem, un it īpaši ar Direktīvas 2003/54 11. panta 4. punkta īstenošanu, kurā dalībvalstīm ir atļauts sniegt priekšrocības ražotnēm, kas ražo elektroenerģiju no pašmāju resursiem, par sliktu tiem, kas izmanto citus energoresursus.

164 Tātad strīdus pasākums var tikt uzskatīts par pārmērīgu tikai tad, ja tā izraisītie konkurences grozījumi ir būtiski un acīmredzami nesamērīgi ar sasniedzamo mērķi. Lai konstatētu šādu grozījumu esamību, ir jāpierāda, ka strīdus pasākums apdraud citu elektroenerģijas ražotāju sektoru dzīvotspēju tādējādi, ka tiek apdraudēta Spānijas elektroapgādes drošība (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2014. gada 11. jūlijs, *DTS Distribuidora de Televisión Digital*/Komisija, T-533/10, Krājums, pārsūdzēts apelācijas instancē, EU:T:2014:629, 155. un 160. punkts).

165 Līdz ar to no paša sākuma – kā tādi, kas neļauj konstatēt strīdus pasākuma nesamērīgumu, – ir jānoraida prasītājas apgalvotie izkropļojumi saistībā ar uzņēmējdarbības veikšanas brīvību, energoefektivitāti un cenu veidošanu, it īpaši tādēļ, ka attiecībā uz dažiem no tiem prasītāja nav minējusi nevienu īpašību, kas liecinātu par to pārmērīgumu.

166 Runājot par apgalvojumu par kaitējumu, kas esot nodarīts elektrostacijām, kuras izmanto gāzi, un tām, kuras izmanto importētās ogles, ir jākonstatē, ka strīdus pasākums nosaka striktas robežas atbalsta saņēmējām elektrostacijām piešķirtajām priekšrocībām. Proti, saskaņā ar Direktīvas 2003/54 11. panta 4. punktā paredzēto pašmāju ogļu daudzums, ko katru gadu izmanto atbalsta saņēmējas elektrostacijas, nedrīkst pārsniegt 15 % no kopējās primārās enerģijas, kas nepieciešama, lai ražotu Spānijā patērēto elektroenerģiju. Kā izriet no apstrīdētā lēmuma (83. punkts) un kā to apstiprinājusi Komisija savos procesuālajos rakstos, prasītājai šajā ziņā neizvirzot iebildumus, ir paredzēts, ka strīdus pasākums paliek krietni zemākā līmenī salīdzinājumā ar minēto maksimālo robežvērtību, jo attiecīgās primārās enerģijas daudzums nepārsniedz 9 % no kopējās primārās enerģijas daudzuma, kas nepieciešams, lai ražotu katru gadu patērēto elektroenerģiju, kas atbilst elektroenerģijas ražošanai 23,35 TWh gadā apmērā (skat. šā sprieduma 2. punktu). Turklāt atbilstoši datiem, kas izriet no apstrīdētā lēmuma un kurus papildinājusi prasītāja, atbalsta saņēmēju elektrostaciju uzstādītā jauda atbilst tikai aptuveni 5 % no kopējās Spānijā 2008. gadā uzstādītās jaudas, jeb ap 5000 MW, kas minēti prasības pieteikumā, salīdzinājumā ar 91 000 MW, kas norādīti apstrīdētā lēmuma 18. punktā. Visbeidzot, strīdus pasākuma, kas stājās spēkā 2011. gada februārī, darbības termiņam ir jābeidzas 2014. gada 31. decembrī (skat. šā sprieduma 5. punktu).

167 Prasītāja nav pierādījusi, ka, neraugoties uz šīm strīdus pasākumā paredzētajām robežām, tas apdraudētu attiecīgo elektrostaciju dzīvotspēju.

168 Proti, runājot par ar importētām oglēm darbināmām elektrostacijām, prasītāja vienīgi citē izvilkumu no *CNE* ziņojuma 5/2010, kurā patiešām ir minēta šo elektrostaciju darbības "pilnīga pārtraukšana", bet no kura tāpat izriet, ka šo elektrostaciju darbība netiks pavisam izbeigta strīdus pasākuma dēļ, ņemot vērā to lomu noteiktu balansēšanas pakalpojumu sniegšanā. Turklāt, prasītājai vienīgo reizi minot iespējamos "draudus ar importētām oglēm darbināmo elektrostaciju dzīvotspējai", tā sava apgalvojuma atbalstam ir norādījusi tikai uz "minēto elektrostaciju pārvietošanu" strīdus pasākuma dēļ, t.i., vispārīgi, nesniedzot nekādus citus precizējumus, uz prioritāras pieejas mehānisma sekām. Prasītāja savos apsvērumos par iestāšanās rakstiem pat ir norādījusi uz būtisku pieaugumu ar importētām oglēm darbināmo elektrostaciju veiktās elektroenerģijas ražošanas apjomā 2011. gadā.

169 Tāpat attiecībā uz kombinēta cikla elektrostacijām, kas izmanto gāzi, izņemot konkrētus pierādījumus, kas sniegti, pamatojot apgalvojumu par būtisku ietekmi uz tās pašas konkurētspējas stāvokli, prasītāja būtībā atsaucas vienīgi uz apsvērumiem, ko tā sniegusi iepriekšējas izskatīšanas procedūras gaitā un kuros tā tikai vispārīgi ir minējusi strīdus pasākuma sekas attiecībā uz gāzes apgādi un kombinēta cikla elektrostaciju turbīnu uzturēšanu, nenorādot un pat neizsakot pieņēmumu par draudiem to dzīvotspējai. Turklāt katrā ziņā, pat ja tiktu pieņemts, ka būtu jāņem vērā prasītājas norādītie dati, kas datēti ar laiku pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, ir jāsecina, tāpat kā to dara Komisija, ka no tiem nav secināma vairākuma kombinēta cikla elektrostaciju gandrīz nemitīga darbības pārtraukšana. Apgalvotā vidējā procentuālā daļa, kas atbilst kombinēta cikla elektrostaciju ražotajai elektroenerģijai, kura izņemta no tirgus strīdus pasākuma dēļ, t.i., 27 %, īstenībā ir neliela un ir izskaidrojama ar faktu, no kura prasītāja abstrahējas, ka strīdus pasākumā ir paredzēts, ka pirmām kārtām tiek izņemta elektroenerģija, ko ražo vislielāko piesārņojumu izraisošās elektrostacijas, proti, tās, kas izmanto

mazutu un ogles, savukārt kombinēta cikla elektrostaciju ražotā elektroenerģija tiek izņemta tikai otrām kārtām (skat. arī šā sprieduma 219. punktu). Visbeidzot, var tikt norādīts, ka atbilstoši Spānijas Karalistes sniegtajai informācijai, ko prasītāja nav apstrīdējusi, strīdus pasākumā paredzētais maksimālais atbalsta saņēmēju elektrostaciju veiktās ražošanas apjoms gadā atbilst tikai aptuveni 30 % no elektroenerģijas, ko 2009. gadā ikgadēji ražoja kombinēta cikla elektrostacijas, un tādēļ, pat ja tikai šo elektrostaciju ražotā elektroenerģija tiktu izņemta no tirgus saskaņā ar strīdus pasākumu, nevarētu radīt apgalvoto ietekmi uz to dzīvotspēju.

170 Runājot, otrām kārtām, par mazāk ierobežojošu pasākumu, ar kuriem varētu tikt sasniegts elektroapgādes drošības mērķis, pastāvēšanu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru dalībvalstij sīki ir jāizklāsta iemesli, kuru dēļ gadījumā, ja tiktu atcelts konkrēts atbalsta pasākums, tiktu apdraudēta paredzētā vispārējas nozīmes uzdevuma izpilde ekonomiski pieņemamos apstākļos, bet tai nav jāparāda konkrēti, ka neviens cits iedomājamais pasākums, kas pēc definīcijas būtu hipotētisks, nevarētu ļaut nodrošināt minētā uzdevuma izpildi tādos pašos apstākļos (šajā ziņā skat. spriedumu, 1997. gada 23. oktobris, Komisija/Francija, C-159/94, Krājums, EU:C:1997:501, 101. punkts). Tādējādi *a fortiori* šāds pienākums nav noteikts valstij, kas vēlas izveidot VTNP saskaņā ar Direktīvas 2003/54 11. panta 4. punktu.

171 Tātad Komisijai, veicot savu ierobežoto kontroli, nav jāveic visu pasākumu, kas var tikt paredzēti, lai sasniegtu attiecīgo vispārējās nozīmes mērķi, salīdzinoša analīze (šajā ziņā skat. rīkojumu *Gas Natural Fenosa SDG*/Komisija, minēts 87. punktā, EU:T:2011:53, 109. punkts).

172 Aplūkotajā lietā tādēļ ir jānoraida visi argumenti, kas attiecas uz citu piemērotu, mazāk ierobežojošu pasākumu, izņemot Spānijas iestāžu paredzēto, pastāvēšanu.

173 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasītāja nav pierādījusi, ka Komisija, atzīstot, ka konkrētajā gadījumā izveidotais VTNP ir pamatots un ka strīdus pasākums ir samērīgs ar šā VTNP mērķi, būtu pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Tātad tā, izdarot minētos secinājumus, nav pārkāpusi arī LESD 106. panta 2. punktu, VTNP nostādnes, kā arī Direktīvas 2003/54 11. panta 4. punktu.

Par pilnvaru nepareizas izmantošanas faktu

174 Prasītāja pārmet Komisijai, ka tā esot nepareizi izmantojusi pilnvaras, jo patiesais apstrīdētā lēmuma pieņemšanas mērķis esot bijis ļaut Spānijai aizsargāt savus ogļu ražotājus. Šajā ziņā prasītāja balstās uz attaisnojuma neesamību un strīdus pasākuma nepiemērotību, uz to, ka iepriekš minētais mērķis ir norādīts apstrīdētajā lēmumā, kā arī uz to, ka pastāv specifiski Savienības pasākumi, lai aizsargātu ogļu nozari.

175 Ir jāatgādina pastāvīgā judikatūra, saskaņā ar kuru pilnvaru nepareizas izmantošanas jēdziens attiecas uz faktu, ka administratīva iestāde savas pilnvaras ir izmantojusi citam mērķim, nevis tam, kura sasniegšanai tai šīs pilnvaras piešķirtas. Lēmumā ir pieļauta nepareiza pilnvaru izmantošana tikai tad, ja, pamatojoties uz objektīvām, atbilstīgām un saskaņotām pazīmēm, izrādās, ka tas ir pieņemts šādā nolūkā (spriedumi, 1990. gada 13. novembris, *Fedesa* u.c., C-331/88, Krājums, EU:C:1990:391, 24. punkts, un 2001. gada 9. oktobris, Itālija/Komisija, C-400/99, Krājums, EU:C:2001:528, 38. punkts).

176 Aplūkotajā lietā, tā kā nevar tikt secināts, ka prasītāja būtu norādījusi šādas pazīmes, jo tās argumenti par attaisnojuma neesamību un konkrētajā gadījumā ieviestā VTNP nepiemērotību ir tikuši noraidīti (skat. šā sprieduma 173. punktu), apstāklis, ka ogļu nozarē pastāv kāds atbalsta mehānisms, nenozīmē, ka Komisija sekmē šādu mērķi visos lēmumos, ko tā pieņem saistībā ar minēto nozari, un ar apstākli, ka apstrīdētajā lēmumā ir minētas bažas par Spānijas kalnrūpniecības nozari, nevar pietikt, lai to atzītu par minētā lēmuma mērķi. Šajā pēdējā ziņā var piebilst, ka, pat ja tiktu pieņemts, ka atbalsts Spānijas kalnrūpniecības nozarei arī varētu tikt uzskatīts par vienu no Komisijas atzītajiem strīdus pasākuma mērķiem, apstrīdētajā lēmumā tomēr nebūtu pieļauta pilnvaru nepareiza izmantošana, jo šis

kalnrūpniecības nozarei sniegtais atbalsts ir tikai līdzeklis, kas ļauj sekmēt elektroapgādes drošību, un tādējādi ar to netiek kavēts tā galvenais mērķis (šajā ziņā skat. spriedumu, 2005. gada 21. septembris, *EDP*/Komisija, T-87/05, Krājums, EU:T:2005:333, 87. punkts un tajā minētā judikatūra).

177 Tādējādi ir jānoraida iebildums, kas attiecas uz pilnvaru nepareizu izmantošanu.

178 Līdz ar to trešais prasības pamats ir pilnībā jānoraida.

Par ceturto prasības pamata – Līguma un atvasināto tiesību normu, izņemot normas valsts atbalsta jomā, pārkāpumu

Par prasības pamata iedarbīgumu

179 Komisija uzskata, ka visi šā prasības pamata atbalstam izvirzītie iebildumi esot nepieņemami vai vismaz neiedarbīgi, jo tai esot jāveic novērtējums no attiecīgo tiesību normu, kas neietilpst valsts atbalsta tiesībās, viedokļa tikai tad, ja daži no konkrētā atbalsta aspektiem ir tik cieši saistīti ar tā priekšmetu, ka iespējamais apstāklis, ka tie neatbilst minētajām tiesību normām, neizbēgami ietekmētu šā atbalsta saderību ar iekšējo tirgu. Taču aplūkotajā lietā prasības pieteikumā neesot ietverta analīze attiecībā uz šādu saistību.

180 Apstrīdētajā lēmumā Komisija secināja, ka strīdus pasākums ir saderīgs ar iekšējo tirgu saskaņā ar LESD 106. panta 2. punktu, pamatoti atrunājot gadījumu, kad daži aplūkotā atbalsta aspekti būtu pretrunā konkrētām Līguma normām, kas nav LESD 107. un 108. pants, un būtu tik cieši saistīti ar atbalsta priekšmetu, ka nebūtu iespējams tos aplūkot atsevišķi (148. punkts). Līdz ar to Komisija ir pārbaudījusi, vai strīdus pasākums atbilst normām attiecībā uz preču brīvu apriti un brīvību veikt uzņēmējdarbību, noteiktām vides aizsardzības normām, kā arī Regulai Nr. 1407/2002.

181 Proti, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Komisijai, kad tā piemēro procedūru valsts atbalsta jomā, atbilstoši Līguma vispārējai sistēmai ir jāievēro saskanība starp tiesību normām, kas reglamentē valsts atbalstu, un īpašām tiesību normām, kas nav pirmās minētās, un tādējādi jāizvērtē konkrētā atbalsta saderība ar šīm īpašajām tiesību normām (spriedumi *Matra*/Komisija, minēts 25. punktā, EU:C:1993:239, 41.–43. punkts, un 2001. gada 31. janvāris, *Weyl Beef Products* u.c./Komisija, T-197/97 un T-198/97, Krājums, EU:T:2001:28, 75. un 77. punkts).

182 Tomēr šāds pienākums Komisijai pastāv tikai attiecībā uz atbalsta aspektiem, kas ir tik cieši saistīti ar atbalsta priekšmetu, ka tos nav iespējams izvērtēt atsevišķi (spriedumi *Matra*/Komisija, minēts 25. punktā, EU:C:1993:239, 41. punkts, un *Weyl Beef Products* u.c./Komisija, minēts 181. punktā, EU:T:2001:28, 76. punkts). Turpretim šis pienākums nav noteikts attiecībā uz atbalsta nosacījumiem vai elementiem, kas, lai gan tie veido atbalsta daļu, var tikt uzskatīti par tādiem, kuri nav nepieciešami tā mērķa sasniegšanai vai tā funkcionēšanai (spriedumi, 1977. gada 22. marts, *Iannelli & Volpi*, 74/76, Krājums, EU:C:1977:51, 14. punkts, un *Weyl Beef Products* u.c./Komisija, minēts iepriekš, EU:T:2001:28, 77. punkts).

183 Proti, Komisijas pienākums valsts atbalsta procedūras gaitā ieņemt galīgo nostāju – lai kāda būtu saistība starp atbalsta aspektu un konkrētā atbalsta priekšmetu – par to, vai ir vai nav pārkāptas Savienības tiesību normas, kas nav LESD 107. un 108. pants, attiecīgā gadījumā tos aplūkojot kopsakarā ar LESD 106. pantu, nonāktu pretrunā, pirmkārt, procesuālajām normām un garantijām – kas daļēji ir ļoti atšķirīgas un rada atšķirīgas juridiskas sekas – kuras ir raksturīgas šo normu piemērošanas kontrolei īpaši paredzētajām procedūrām, un, otrkārt, administratīvo procedūru un tiesību aizsardzības līdzekļu autonomijas principam (spriedums *BUPA* u.c./Komisija, minēts 132. punktā, EU:T:2008:29, 313. un 314. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumus *Iannelli & Volpi*, minēts 182. punktā, EU:C:1977:51, 12. punkts, un *Matra*/Komisija, minēts 25. punktā, EU:C:1993:239, 44. punkts). Šāds pienākums nonāktu pretrunā arī LESD 106. panta 2. punktā paredzētajai atkāpei no

Līguma noteikumiem, kura nekad nevarētu radīt sekas, ja, to piemērojot, vienlaikus būtu jānodrošina pilnīga to normu ievērošana, no kurām ar to ir paredzēts atkāpties (spriedums *BUPA* u.c./Komisija, minēts 132. punktā, EU:T:2008:29, 318. punkts).

184 Tātad, ja konkrētā atbalsta aspekts ir cieši saistīts ar atbalsta priekšmetu, tā atbilstību tiesību normām, kas nav normas par valsts atbalstu, Komisija izvērtēs LESD 108. pantā paredzētās procedūras ietvaros un šīs novērtēšanas rezultātā konkrētais atbalsts var tikt atzīts par nesaderīgu ar iekšējo tirgu. Savukārt, ja konkrētais aspekts var tikt nodalīts no atbalsta priekšmeta, Komisijai LESD 108. pantā paredzētās procedūras ietvaros nav pienākuma izvērtēt tā atbilstību tiesību normām, kas nav normas par valsts atbalstu (šajā ziņā skat. spriedumus *Weyl Beef Products* u.c./Komisija, minēts 181. punktā, EU:T:2001:28, 77. punkts, un *BUPA* u.c./Komisija, minēts 132. punktā, EU:T:2008:29, 314. punkts).

185 Aplūkotajā lietā no šā sprieduma 91.–96. punktā izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka pienākums iegādāties pašmāju ogles, prioritāras pieejas mehānisms un finanšu kompensācija veido aspektus, kas ir cieši saistīti ar konkrētā atbalsta priekšmetu iepriekš minētās judikatūras izpratnē, kā to turklāt netieši atzinusi Komisija, apstrīdētajā lēmumā veicot to pārbaudi no tiesību normu, kas nav normas par valsts atbalstu, viedokļa atbilstoši minētajai judikatūrai.

186 Šajā ziņā ir jāprecizē, ka šī judikatūra ir tikusi piemērota saistībā ar kontroli pār atbalsta pasākumu saderību ar tiesību normām par preču brīvu apriti (spriedums *Iannelli & Volpi*, minēts 182. punktā, EU:C:1977:51), brīvību veikt uzņēmējdarbību (spriedums, 2000. gada 19. septembris, Vācija/Komisija, C-156/98, Krājums, EU:C:2000:467, 78. un 79. punkts), brīvu konkurenci (spriedums *Weyl Beef Products* u.c./Komisija, minēts 181. punktā, EU:T:2001:28, 75. punkts), kā arī aizliegumu attiecībā uz iekšzemē veikto aplikšanu ar nodokļiem, kas varētu kaitēt iekšējam tirgum (spriedums, 2001. gada 3. maijs, Portugāle/Komisija, C-204/97, Krājums, EU:C:2001:233, 41. un 42. punkts).

187 Savukārt pretēji tam, ko apgalvo *Greenpeace-España*, šajā judikatūrā nav paredzēts Komisijas pienākums izvērtēt atbalsta vai atbalsta shēmas, kas nav vērsti uz vides aizsardzību, saderību no Savienības tiesību normu, kas attiecas uz vides aizsardzību, viedokļa.

188 Ir taisnība, ka ir ticis nospriests, ka Komisijai, izvērtējot atbalsta pasākumu no Savienības tiesību normu, kas attiecas uz valsts atbalstu, viedokļa, ir jāņem vērā LESD 11. pantā paredzētās prasības saistībā ar vides aizsardzību (spriedumi *British Aggregates*/Komisija, minēts 30. punktā, EU:C:2008:757, 90. un 92. punkts; 2011. gada 8. septembris, Komisija/Nīderlande, C-279/08 P, Krājums, EU:C:2011:551, 75. punkts, un it īpaši saistībā ar principa "piesārņotājs maksā" ņemšanu vērā spriedums, 2014. gada 16. jūlijs, Vācija/Komisija, T-295/12, pārsūdzēts apelācijas instancē, EU:T:2014:675, 61. punkts). Tomēr Savienības tiesa ir paredzējusi šādu pienākumu Komisijai attiecībā uz tāda atbalsta izvērtēšanu, kura mērķi ir saistīti ar vides aizsardzību, jo atbalsts par labu vides aizsardzībai var tikt atzīts par saderīgu ar iekšējo tirgu saskaņā ar LESD 107. panta 3. punkta b) vai c) apakšpunktu.

189 Turpretim, izvērtējot kādu atbalsta pasākumu, kuram nav vides aizsardzības mērķa, Komisijai nav jāņem vērā vides aizsardzības tiesiskais regulējums atbalsta un ar to cieši saistīto aspektu pārbaudē. Proti, kamēr atbalsts par labu vides aizsardzībai var tikt atzīts par saderīgu ar iekšējo tirgu saskaņā ar LESD 107. panta 3. punkta b) vai c) apakšpunktu, atbalsts, kas rada nelabvēlīgu ietekmi uz vidi, šī apstākļa dēļ vien nav uzskatāms par tādu, kas kaitētu iekšējā tirgus izveidei. Vides aizsardzība, lai arī tās prasības ir jāparedz, nosakot un īstenojot Savienības politiku, tostarp politiku, ar kuru paredzēts izveidot iekšējo tirgu (LESD 11. pants; skat. arī spriedumu, 2005. gada 13. septembris, Komisija/Padome, C-176/03, Krājums, EU:C:2005:542, 42. punkts), pati par sevi neveido kādu no šī iekšējā tirgus, kas definēts kā telpa bez iekšējām robežām, kurā ir nodrošināta preču, personu, pakalpojumu un kapitāla brīva aprite (LESD 26. panta 2. punkts), sastāvdaļām. Taču no iepriekš minētajā judikatūrā, ar kuru kontroles, ko Komisija veic valsts atbalsta procedūras ietvaros, tvērums ir ticis paplašināts, tai pārsniedzot kontroli pār LESD 107. panta un it īpaši tā 3. punkta normu ievērošanu, lai nodrošinātu saskanību starp valsts atbalsta tiesību normām un īpašām Savienības tiesību

normām, lietotā formulējuma izriet, ka Savienības tiesas ieskatā tiesību normas, kas nav normas par valsts atbalstu un kuru ievērošana ir jāpārbauda, ir tikai tās normas, kas var radīt nelabvēlīgu ietekmi uz iekšējo tirgu. Proti, Savienības tiesa uzskata, ka "Komisijai ir jāveic novērtējums, ņemot vērā atbilstošos noteikumus, kas, konkrēti sakot, nav saistīti ar atbalstu tiesībām, tikai tad, ja daži attiecīgā atbalsta nosacījumi ir tik cieši saistīti ar tā priekšmetu, ka to iespējamā neatbilstība minētajiem noteikumiem noteikti ietekmē šī atbalsta saderību ar kopējo tirgu" (spriedums *BUPA* u.c./Komisija, minēts 132. punktā, EU:T:2008:29, 314. punkts).

190 Turklāt, ja atbalsta, kas – kā tas ir šajā lietā – ir vērsts uz elektroapgādes drošības garantēšanu, saderības ar iekšējo tirgu novērtēšana būtu daļēji balstīta uz Savienības tiesību normām vides aizsardzības jomā un ja šīs novērtēšanas nobeigumā tiktu secināts, ka šī atbalsta aspektos, tostarp tajos, ar kuriem tiek atbalstīta elektroenerģijas ražošana no pašmāju oglēm, nav ievērotas minētās tiesību normas, šāds atbalsts tiktu atzīts par nesaderīgu ar iekšējo tirgu, lai gan tas atbilstu LESD 106. panta 2. punkta piemērošanas nosacījumiem. Tas nozīmētu apdraudējumu rīcības brīvībai, kas ir valsts iestādēm attiecībā uz VTNP izveidošanu, kā arī attiecīgo Komisijas uzdevumu klāsta paplašināšanu, tai īstenojot ar LESD 106., 107. un 108. pantu tai piešķirto kompetenci. Taču kompetence, ko Komisija īsteno šajos ietvaros, un īpašā atbalsta saderības pārbaudes procedūra nevar aizstāt procedūru par valsts pienākumu neizpildi, ar kuru Komisija nodrošina, ka dalībvalstis ievēro visas Savienības tiesību normas.

191 Visbeidzot, var piebilst, ka 2004. gada 13. janvāra spriedumā *Thermenhotel Stoiser Franz* u.c./Komisija (T-158/99, Krājums, EU:T:2004:2, 156.–161. punkts) Vispārējā tiesa būtībā ir šādi atbildējusi uz argumentu par to, ka Komisija nebija ievērojusi Savienības tiesību normas par vides aizsardzību, kas paredzētas pašreizējā LESD 191. pantā, jo tā saskaņā ar vides aizsardzības jomā pieņemto direktīvu nebija izvērtējusi konkrētā atbalsta pasākuma, kurš nebija konkrēti vērsts uz vides aizsardzības mērķa sasniegšanu, ietekmi uz vidi. Vispārējā tiesa šajā ziņā ir nospriedusi, ka par faktu, ka kompetentās valsts iestādes nav ievērojušas konkrēto direktīvu, attiecīgā gadījumā varētu tikt ierosināta procedūra par valsts pienākumu neizpildi, bet šis fakts nevar tikt uzskatīts par nopietnu problēmu un tādējādi ņemts vērā Komisijas vērtējumā par atbalsta saderību ar iekšējo tirgu (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. arī spriedumu, 2013. gada 10. decembris, Komisija/Īrija u.c., C-272/12 P, Krājums, EU:C:2013:812, 45.–49. punkts).

192 Tātad šajā lietā, pretēji tam, ko apgalvojusi Komisija savos procesuālajos raktos, tai, kā to Komisija turklāt izdarījusi apstrīdētajā lēmumā, bija jāizvērtē strīdus pasākums no tiesību normu, kas attiecas uz preču brīvu apriti un brīvību veikt uzņēmējdarbību, viedokļa. Turpretim Komisijai nebija pienākuma veikt pārbaudi par strīdus pasākuma atbilstību vides aizsardzības tiesību normām, kuru tā ir veikusi apstrīdētajā lēmumā.

193 Tāpat no tā izriet, ka iebildumi par preču brīvas aprites, brīvības veikt uzņēmējdarbību un Direktīvas 2005/89, kas papildina iekšējā elektroenerģijas tirgus izveidi reglamentējošo direktīvu, pārkāpumu nevar tikt noraidīti kā neiedarbīgi. Turpretim iebildums par vides aizsardzības tiesību normu neievērošanu, kas vērsts pret apstrīdētajā lēmumā *ad abundantiam* sniegtajiem apsvērumiem, ir jānoraida kā neiedarbīgs.

Par prasības pamata pamatotību

– Par LESD 28. un 34. panta, kas attiecas uz preču brīvu apriti, pārkāpumu

194 Prasītāja norāda, ka ar strīdus pasākumu ir pārkāpti LESD 28. un 34. pants, jo tas ietekmējot elektroenerģijas tirdzniecību Savienībā un apgrūtinot izejvielu importēšanu no citām dalībvalstīm, kas tiek veikta elektroenerģijas ražošanas mērķiem. Turklāt šis tiesību normu, kas attiecas uz preču brīvu apriti, pārkāpums neesot attaisnots. Šajā ziņā prasītāja atsaucas uz saviem argumentiem, kuros kritizēti

konkrētajā gadījumā izveidotā VTNP attaisnojums un samērīgums, un apstrīd tā sprieduma nozīmi, kuru Komisija minējusi apstrīdētajā lēmumā, lai pamatotu savu nostāju, saskaņā ar kuru strīdus pasākums ir attaisnots ar valsts drošības apsvērumiem.

195 Apstrīdētajā lēmumā Komisija, pamatojoties uz judikatūru, ir secinājusi, ka strīdus pasākums vien tā iemesla dēļ, ka ar to tiek sniegtas priekšrocības par labu iekšzemes elektroenerģijas un ogļu ražošanai, nevar tikt pielīdzināts pasākumam ar kvantitatīvam ierobežojumam līdzvērtīgu iedarbību (152. punkts). Tā ir norādījusi, ka neviens apstāklis neliecina par to, ka strīdus pasākuma radītā ierobežojošā ietekme uz elektroenerģijas un kurināmā tirgiem pārsniegtu to, kas nepieciešams, lai sasniegtu konkrētā atbalsta, proti, elektroenerģijas ražošanas no pašmāju oglēm VTNP, mērķi Direktīvā 2003/54 noteiktajās robežās (apstrīdētā lēmuma 153. punkts). Komisija, pamatojoties uz 1984. gada 10. jūlija spriedumu *Campus Oil* u.c. (72/83, Krājums, EU:C:1984:256) un Direktīvu 2003/54, ir piebildusi, ka uz potenciālajiem šķēršļiem ogļu un elektroenerģijas brīvai apritei, kurus izraisa prioritāras pieejas mehānisms, attiecas LESD 36. pantā paredzētais attaisnojums ar valsts drošības aizsardzību (apstrīdētā lēmuma 154. punkts).

196 Ir jānorāda, ka saskaņā ar apstrīdētajā lēmumā minēto judikatūru, pirmkārt, ar apstākli, ka atbalsta sistēma, ko piešķir valsts vai kas piešķirta, izmantojot valsts līdzekļus, tādēļ vien, ka tā sniedz priekšrocības noteiktiem iekšzemes uzņēmumiem vai ražošanas veidiem, spēj vismaz netieši kavēt līdzīgu vai konkurējošo ražojumu importu no citām dalībvalstīm, pašu par sevi nepietiek, lai šo atbalstu kā tādu pielīdzinātu pasākumam ar kvantitatīvam ierobežojumam līdzvērtīgu iedarbību LESD 34. panta izpratnē (spriedums *Iannelli & Volpi*, minēts 182. punktā, EU:C:1977:51, 10. punkts).

197 Otrkārt, Tiesa jau ir nospriedusi, ka elektroapgādes drošības mērķis ietilpst valsts drošības jēdzienā, kas ir viens no LESD 36. pantā paredzētajiem iemesliem, ar kuriem var tikt attaisnoti importa ierobežojumi (spriedums *Campus Oil* u.c., minēts 195. punktā, EU:C:1984:256, 35. punkts). Turklāt apstāklis, ka atbalsts pats par sevi bieži vien ietver tirgus aizsardzību un tātad zināmu izolēšanu no uzņēmumu, kas negūst labumu no šī atbalsta, produkcijas, nevar nozīmēt ierobežojošu ietekmi, kura pārsniedz to, kas nepieciešams, lai atbalsts varētu sasniegt Līgumā atļautos mērķus (spriedums *Iannelli & Volpi*, minēts 182. punktā, EU:C:1977:51, 15. punkts).

198 Prasītājas izvirzītie argumenti neļauj apšaubīt viena vai otra minētā judikatūras gadījuma piemērojamību konkrētajā lietā.

199 Proti, pirmkārt, prasītāja vienīgi izvirza vispārīgu argumentāciju par strīdus pasākuma ierobežojošu ietekmi uz elektroenerģijas un kurināmā tirgiem, nesniedzot sīki izstrādātus elementus, kas saskaņā ar minēto judikatūru ir jāsniedz, lai varētu secināt, ka valsts atbalsts veido arī pasākumu ar līdzvērtīgu iedarbību. Turklāt, pat ja tiktu pieņemts, ka apgalvojums par ar importētām oglēm darbināmo elektrostaciju darbības pilnīgu pārtraukšanu strīdus pasākuma dēļ varētu tikt uzskatīts par šādu sīki izstrādātu elementu, no šā sprieduma 168. punkta izriet, ka tas nav ticis pietiekami pamatots.

200 Otrkārt, prasītājas apgalvotās atšķirības starp šo lietu un lietu, kurā pasludināts iepriekš 195. punktā minētais spriedums *Campus Oil* u.c. (EU:C:1984:256), katrā ziņā neļauj apšaubīt strīdus pasākuma attaisnojumu ar elektroapgādes drošības garantēšanas iemesliem, pamatojoties uz LESD 36. pantu. Proti, vispirms neviens no prasītājas argumentiem nav vērsts uz to, lai apstrīdētu apgādes drošības mērķa pielīdzināšanu minētajā tiesību normā paredzētajam attaisnojumam ar valsts drošības apsvērumiem. Tālāk prasītāja galvenokārt atkārto argumentus un pierādījumus, kas jau ir noraidīti, tostarp atbildē uz trešā prasības pamata ietvaros izvirzītajiem argumentiem, kuri attiecas uz strīdus pasākuma neattaisnoto un nesamērīgo raksturu, kā arī pilnvaru nepareizas izmantošanas faktu (skat. šā sprieduma 173. un 177. punktu). Visbeidzot, tā neņem vērā robežas, kas noteiktas attiecībā uz apgalvotajiem strīdus pasākuma radītajiem ierobežojumiem un kuras tostarp izriet no Direktīvas 2003/54 11. panta 4. punkta prasību ievērošanas (skat. šā sprieduma 166. punktu).

201 No tā izriet, ka iebildums par LESD 28. un 34. panta pārkāpumu ir jānoraida.

– Par LESD 49. panta, kas attiecas uz brīvību veikt uzņēmējdarbību, pārkāpumu

202 Prasītāja norāda, ka ar strīdus pasākumu esot pārkāpts LESD 49. pants, jo tas varot atturēt citās dalībvalstīs reģistrētos uzņēmumus, kas apsaimnieko elektrostacijas, kuras ražo elektroenerģiju no energoresursiem, kas nav pašmāju ogles, no ienākšanas Spānijas tirgū.

203 Apstrīdētajā lēmumā Komisija uzskatīja, ka tādu pašu iemeslu dēļ, kuri tai likuši secināt par tiesību normu, kas attiecas uz preču brīvi apriti, pārkāpuma neesamību, strīdus pasākums nav pretrunā normām par brīvību veikt uzņēmējdarbību (155. punkts).

204 Tā kā prasītāja nav izvirzījusi nevienu argumentu, ar kuru tiktu apšaubīts, ka ir jēga vērtējumu, kas attiecas uz preču brīvu apriti, transponēt uz vērtējumu par brīvības veikt uzņēmējdarbību neievērošanu, un it īpaši nav sniegusi nevienu argumentu, ar kuru būtu apstrīdēts iespējamā šķēršļa brīvībai veikt uzņēmējdarbību attaisnojums apgādes drošības garantēšanas apsvērumu dēļ (šajā ziņā skat. spriedumu, 2009. gada 26. marts, Komisija/Itālija, C-326/07, Krājums, EU:C:2009:193, 69. punkts un tajā minētā judikatūra), iebildums par LESD 49. panta pārkāpumu tāpat ir jānoraida.

– Par Direktīvas 2005/89 pārkāpumu

205 Prasītāja apgalvo, ka strīdus pasākums apdraudot Direktīvā 2005/89 noteiktos mērķus, jo tas neatbilstot prasībai pamatoties uz tirgu un nebūt diskriminējošam (preambulas 10. apsvērums) un neesot saderīgs ar konkurētspējīga iekšējā elektroenerģijas tirgus prasībām (1. panta 2. punkts). Prasītāja šajā ziņā atsaucas uz saviem argumentiem, kas izvirzīti saistībā ar trešo prasības pamatu.

206 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Direktīvas 2005/89 mērķis ir papildināt Direktīvas 2003/54 normas attiecībā uz dalībvalstu iespēju elektroenerģijas uzņēmumiem uzlikt sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistības, lai garantētu apgādes drošību (Direktīvas 2005/89 preambulas 1. apsvērums), it īpaši saskaņojot Savienībā elektroapgādes drošības politiku (Direktīvas 2005/89 preambulas 3. apsvērums). Turklāt, kā to pamatoti uzsver Komisija, Direktīvā 2005/89 galvenokārt ir tikai noteikti mērķi (1. pants), kā arī faktori, kas jāņem vērā, izstrādājot un īstenojot pasākumus, kas ir vērsti uz apgādes drošības garantēšanu (3. pants).

207 No tā var tikt secināts, ka konkrētais pasākums, ar ko prioritāra pieeja tiek piešķirta ražotnēm, kuras izmanto pašmāju kurināmā avotus, Direktīvas 2003/54 11. panta 4. punktā paredzētās apgādes drošības apsvērumu dēļ pats par sevi nevar tikt uzskatīts par nesaderīgu ar Direktīvu 2005/89. Tādējādi, tā kā prasītāja sava iebilduma pamatošanai atsaucas vienīgi uz saviem argumentiem, kas izvirzīti saistībā ar trešo prasības pamatu un ar ko tostarp apstrīdēts strīdus pasākuma attaisnotais un samērīgais raksturs attiecībā uz sasniedzamo elektroapgādes drošības garantēšanas mērķi, un tā kā ir nospriests, ka šie argumenti neļauj konstatēt Direktīvas 2003/54 11. panta 4. punkta pārkāpumu (skat. šā sprieduma 173. punktu), iebildums par Direktīvas 2005/89 pārkāpumu ir jānoraida kā nepamatots un nav jālemj par tā pieņemamību, ko apstrīd Komisija.

– Par LES 3. panta, LESD 11. un 191. panta, kā arī Direktīvas 2003/87 pārkāpumu

208 Pilnības labad ir jākonstatē, ka, pat ja tiktu pieņemts, ka iebildums par šo vides aizsardzības tiesību normu pārkāpumu būtu iedarbīgs, tas katrā ziņā būtu jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

209 Runājot vispirms par apgalvojumu, kas attiecas uz vides aizsardzības tiesību normu pārkāpumu, pieņemamību, daži no tiem var tikt noraidīti kā nepieņemami vai nu tāpēc, ka prasītāja tos pirmo reizi izvirzījusi replikas rakstā, tādējādi neievērojot Reglamenta 48. panta 2. punktu, vai arī tādēļ, ka tos

izvirzījusi *Greenpeace-España*, t.i., persona, kas iestājusies lietā prasītājas prasījumu atbalstam, tādējādi pārkāpjot Tiesas statūtu 40. panta ceturto daļu un Reglamenta 116. panta 3. punktu (skat. arī šā sprieduma 111. punktā minēto judikatūru).

210 Prasītāja, kā arī *Greenpeace-España* būtībā apgalvo, ka strīdus pasākuma dēļ palielināšoties piesārņotāju emisiju apjoms pretēji LES 3. panta un LESD 11. un 191. panta normām, kas attiecas uz vides aizsardzības mērķa ņemšanu vērā Savienības politikas īstenošanā, kā arī Direktīvas 2003/87 normām.

211 Saskaņā ar LES 3. panta 3. punktu "Savienības darbība ir vērsta uz to, lai panāktu stabilu Eiropas attīstību, kuras pamatā ir līdzsvarota ekonomiskā izaugsme un cenu stabilitāte, sociālā tirgus ekonomika ar augstu konkurētspēju, kuras mērķis ir panākt pilnīgu nodarbinātību un sociālo attīstību, kā arī vides augsta līmeņa aizsardzību un tās kvalitātes uzlabošanu. [..]". LESD 11. pantā ir paredzēts, ka, "nosakot un īstenojot Savienības politiku un darbības, tajās jāparedz vides aizsardzības prasības". LESD 191. pantā ir noteikts:

"1. Savienības politika attiecībā uz vidi palīdz sasniegt šādus mērķus:

— saglabāt, aizsargāt un uzlabot vides kvalitāti;

— aizsargāt cilvēku veselību;

— apdomīgi un racionāli izmantot dabas resursus;

— sekmējot starptautiska mēroga pasākumus, risinot reģionālas un pasaules vides problēmas un jo īpaši cīnoties pret klimata pārmaiņām.

– [..]"

212 Tāpat ir jāatgādina, ka ar Direktīvu 2003/87, lai izpildītu saistības, ko Savienības un dalībvalstis uzņēmušās saistībā ar Kioto protokolu (direktīvas preambulas 4. un 5. apsvērums), tika izveidota sistēma siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Savienībā, lai veicinātu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju samazināšanos rentablā un ekonomiski efektīvā veidā (direktīvas 1. pants).

213 Prasītāja turklāt replikas rakstā norāda, ka neesot ievērotas Direktīvas 2003/87 normas, ar kurām no 2013. gada tiek izbeigta situācija, kurā siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotas bija daļēji bezmaksas. Princips par kvotu izsoli un tātad par minēto kvotu bezmaksas perioda beigām princips ir formulēts Direktīvas 2003/87 10. pantā, un šīs direktīvas 10.a panta, uz kuru tieši atsaukusies prasītāja, 1. un 3. punktā elektroenerģijas ražotājiem tiek liegta bezmaksas kvotu sadale. *Greenpeace-España* norāda arī, kā tā to ir precizējusi arī tiesas sēdē, uz Direktīvas 2003/87 10.a panta 1. punkta trešās daļas un 10.c panta prasību pārkāpumu.

214 *Greenpeace-España* turklāt norāda uz LESD 191. panta 2. punktā paredzētā principa "piesārņotājs maksā" pārkāpumu.

215 No šī atgādinājuma par minētajām tiesību normām tātad var tikt secināts, ka iebildums, ko prasītāja pirmo reizi izvirzījusi replikas rakstā un kas attiecas uz Direktīvas 2003/87 normu par to, ka emisijas kvotas vairs nav bezmaksas no 2013. gada, neievērošanu, nav pieņemams. Šis iebildums ir balstīts uz apstākļiem, kas prasītājai bija zināmi tās prasības celšanas brīdī, un tas nevar tikt uzskatīts par tādu, ar kuru tiek izvērsti vispārīgie apgalvojumi par vides aizsardzības mērķu neievērošanu piesārņotāju emisijas apjoma palielināšanās dēļ. Proti, runa ir par jauniem faktiskiem un tiesiskiem argumentiem, kas balstīti uz konkrētās Direktīvas 2003/87 normas, saskaņā ar kuru no 2013. gada dažas no katrai

dalībvalstij piešķirtajām siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotām būs par maksu, pārkāpumu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2010. gada 21. oktobris, *Umbach*/Komisija, T-474/08, EU:T:2010:443, 60. punkts un tajā minētā judikatūra).

216 Tā kā iepriekšējā punktā minētais iebildums, ko prasītāja pirmo reizi izvirzījusi replikas rakstā, nav pieņemams, šis pats iebildums, kuru izvirza *Greenpeace-España* kā persona, kas iestājusies lietā, arī nav pieņemams. Turklāt nav pieņemami *Greenpeace-España* apgalvojumi par LESD 191. panta 2. punkta pārkāpumu, ko prasītāja nebija izvirzījusi saistībā ar savu iebildumu par vides aizsardzības tiesību normu pārkāpumu.

217 Turpinājumā, runājot par citu apgalvojumu, kas attiecas uz vides aizsardzības tiesību normu pārkāpumu, pamatotību, ir jāatgādina, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija, atbildot uz dažu trešo pušu apgalvojumiem par to, ka ar strīdus pasākumu esot pārkāpti Savienības tiesību akti vides aizsardzības jomā, ir secinājusi, ka fakts, ka šī pasākuma dēļ palielināsies ar pašmāju oglēm darbināmo elektrostaciju CO_2 emisiju apjoms, kā arī palielināsies emisijas kvotu cenas, neizraisīs kopējā Spānijā veiktās CO_2 emisijas apjoma pieaugumu un šis apjoms principā paliks robežās, kas atbilst Spānijas iestāžu uzņemtajām saistībām, ievērojot emisijas kvotu tirdzniecības sistēmu, kas izveidota ar Direktīvu 2003/87 (apstrīdētā lēmuma 156. un 157. punkts).

218 Ir jānorāda, ka ar Direktīvu 2003/87 ir paredzēts pieņemt kvotu valsts sadales plānus, tostarp attiecībā uz laikposmu no 2008. līdz 2012. gadam, kuri bija jāapstiprina Komisijai. Šie plāni ļāva katrai dalībvalstij noteikt, kā tālāk tiks sadalītas kvotas no kopējā tai piešķirto kvotu daudzuma. Šis kopējais daudzums tiek noteikts iepriekš, un emisijas kvotas var pēc tam tirgot, ievērojot šī kopējā daudzuma robežas, tā sauktās "cap-and-trade" sistēmas, kas minēta apstrīdētā lēmuma 157. punktā, ietvaros. Tātad ar pašmāju oglēm darbināmo elektrostaciju siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas apjoma pieaugums strīdus pasākuma dēļ pats par sevi nevar liegt Spānijas Karalistei ievērot emisijas robežas, kas izriet no Direktīvas 2003/87 īstenošanas (šajā ziņā skat. rīkojumu *Gas Natural Fenosa SDG* /Komisija, minēts 87. punktā, EU:T:2011:53, 100. punkts), un līdz ar to izraisīt piesārņotāju emisijas pieaugumu Spānijā.

219 Turklāt prasītāja un *Greenpeace-España* nenorāda ne uz vienu apstākli, kurš Komisijai varētu būt bijis zināms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī un kurš varētu liecināt, ka minētais pieaugums liegs Spānijas iestādēm ievērot tās sadales plānā noteikto maksimālo robežvērtību, vēl jo vairāk tādēļ, ka strīdus pasākuma rezultātā ar pašmāju oglēm darbināmo elektrostaciju produkcija prioritāri aizstās elektrostaciju, kas izmanto mazutu un importētās ogles, produkciju (apstrīdētā lēmuma 41. un 161. punkts), t.i., tas varētu praksē radīt situāciju, kurā ražošana, attiecībā uz kuru nav strīda par faktu, ka tā ir piesārņojoša, tiktu aizstāta ar citu piesārņojošu ražošanu. Ņemot vērā šo importēto ogļu aizstāšanu ar pašmāju oglēm, tāpat nevar tikt uzskatīts, kā to būtībā apgalvo *Greenpeace-España*, ka strīdus pasākums sniedz priekšrocības par labu elektroenerģijas ražošanai no oglēm, pārkāpjot Direktīvas 2003/87 mērķi un garu.

220 Līdz ar to ceturtais prasības pamats ir jānoraida pilnībā.

Par piekto prasības pamatu – Regulas Nr. 1407/2002 pārkāpumu

221 Prasītāja apgalvo, ka ar strīdus pasākumu esot pārkāpts Regulas Nr. 1407/2002 4. panta e) punkts, ar kuru ir aizliegti konkurences traucējumi elektroenerģijas tirgū, kā arī šīs pašas regulas 6. pants, kurā nostiprināts princips par atbalsta samazināšanu ogļu rūpniecībai.

222 Vispirms var tikt norādīts, ka Regulā Nr. 1407/2002 ir apstiprināts princips par ogļu ražošanas spējas saglabāšanu, piešķirot tai valsts atbalstu (preambulas 7. apsvērums). Ar Padomes 2010. gada 10. decembra Lēmumu 2010/787/ES par valsts atbalstu nekonkurētspējīgu ogļraktuvju slēgšanas

atvieglošanai (OV L 336, 24. lpp.), ar kuru tika aizvietota Regula Nr. 1407/2002 tās darbības termiņa beigu datumā, līdz 2018. gadam tika pagarināta iespēja dalībvalstīm piešķirt atbalstu, kas tostarp sedz izdevumus, kuri saistīti ar oglēm elektroenerģijas ražošanai (Lēmuma 2010/787 2. un 3. pants).

223 Turklāt apstrīdētajā lēmumā Komisija secināja, ka Regula Nr. 1407/2002 veido īpašu pamatu, lai atļautu noteiktu atbalstu, un nevar samazināt vai ierobežot LESD 106. panta 2. punkta piemērošanas jomu. Pēc tam Komisija noraidīja apgalvojumu, ka ar strīdus pasākumu tiekot piešķirts papildu atbalsts ogļraktuvēm, kurš pārsniedz to, kas atļauts ar Regulu Nr. 1407/2002 (apstrīdētā lēmuma 150. punkts).

224 Lai to izdarītu, Komisija ir balstījusies uz strīdus pasākuma noteikumiem, kuros paredzēts, ka ogļu daudzums, kas jāiegādājas atbalsta saņēmējām elektrostacijām, nepārsniegs daudzumu, kas noteikts "valsts stratēģiskās ogļu rezerves plānā laikposmam no 2006. līdz 2012. gadam", kuru tā apstiprinājusi atbilstoši Regulai Nr. 1407/2002. Tāpat tā ir norādījusi, ka saskaņā ar Regulu Nr. 1407/2002 piešķirtais atbalsts sedzot vienīgi starpību starp ogļu ražotāju ražošanas izmaksām un to veikto pārdevumu summu (apstrīdētā lēmuma 64., 65. un 102. punkts). Līdz ar to, kā Komisija pareizi uzsvērusi savos procesuālajos rakstos, ieņēmumi, ko ogļu ražotājiem rada strīdus pasākums, automātiski samazina ar Regulu Nr. 1407/2002 atļautā tiešā atbalsta summu.

225 Šajos apstākļos, tā kā prasītāja nav izvirzījusi nevienu konkrētu argumentu vai pierādījumu, lai apstrīdētu iepriekš aprakstīto strīdus pasākuma saturu un sekas, ir jānoraida šis prasības pamats, kas attiecas uz Regulas Nr. 1407/2002 normu, kurās aizliegti konkurences traucējumi un paredzēta atbalsta ogļu rūpniecībai samazināšana, pārkāpumu.

226 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

227 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež segt savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus atbilstoši tās prasījumiem.

228 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Līdz ar to Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati. Pārējās personas, kas iestājušās lietā, tāpat sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas saskaņā ar Reglamenta 87. panta 4. punkta trešo daļu.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nosprież:

1) **prasību noraidīt;**

2) ***Castelnou Energía, SL* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus;**

3) **Spānijas Karaliste, *Greenpeace-España*, *Hidroeléctrica del Cantábrico, SA*, *E.ON Generación, SL*, *Comunidad Autónoma de Castilla y León* un *Federación Nacional de Empresarios de Minas de Carbón (Carbunión)* sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas**.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2014. gada 3. decembrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture 2

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi 3

Juridiskais pamatojums 5

1. Par pieņemamību 5

2. Par lietas būtību 9

Par pirmo prasības pamatu – LESD 108. panta 2. punktā paredzēto prasītājas procesuālo tiesību pārkāpumu, kā arī tiesību uz aizstāvību ievērošanas un labas pārvaldības vispārējo principu pārkāpumu 9

Netieši pierādījumi, kas attiecas uz iepriekšējas izskatīšanas procedūru 10

– Par pirmo netiešo pierādījumu, kas attiecas uz iepriekšējas izskatīšanas procedūras ilgumu. 10

– Par otro netiešo pierādījumu, kas attiecas uz saraksti starp Komisiju un Spānijas iestādēm . 11

– Par trešo netiešo pierādījumu, kas attiecas uz strīdus pasākuma grozīšanu 12

– Par ceturto netiešo pierādījumu, kas attiecas uz Spānijas iestāžu un saimnieciskās darbības operatoru iebildumiem 13

Netieši pierādījumi saistībā ar apstrīdētā lēmuma saturu 14

– Par pirmo netiešo pierādījumu, kas attiecas uz strīdus pasākuma nepilnīgu analīzi 14

– Par otro netiešo pierādījumu, kas attiecas uz konkrētajā gadījumā izveidotā VTNP nepietiekamu novērtēšanu 16

– Par trešo netiešo pierādījumu, kas attiecas uz strīdus pasākuma nesaderību ar dažādām Līguma un atvasināto tiesību normām 16

– Par ceturto netiešo pierādījumu, kas attiecas uz nepietiekamu un nepilnīgu strīdus pasākuma novērtējumu no vides aizsardzības tiesību normu viedokļa 17

Par otro prasības pamatu – LESD 106. panta 2. punkta un 107. panta un pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu 18

Par to, ka nav izvērtēti visi strīdus pasākumu veidojošie elementi 18

Par apstākli, ka pienākums iegādāties pašmāju ogles nav kvalificēts kā nesaderīgs valsts atbalsts . 19

Par trešo prasības pamatu – LESD 106. panta 2. punkta, VTNP nostādņu un Direktīvas 2003/54 11. panta 4. punkta pārkāpumu, acīmredzamām kļūdām vērtējumā, kā arī pilnvaru nepareizu izmantošanu 19

Par VTNP izveides attaisnojumu 19

Par strīdus pasākuma samērīgumu ar VTNP mērķi 23

Par pilnvaru nepareizas izmantošanas faktu 27

Par ceturto prasības pamata – Līguma un atvasināto tiesību normu, izņemot normas valsts atbalsta jomā, pārkāpumu 28

Par prasības pamata iedarbīgumu 28

Par prasības pamata pamatotību 30

– Par LESD 28. un 34. panta, kas attiecas uz preču brīvu apriti, pārkāpumu 30

– Par LESD 49. panta, kas attiecas uz brīvību veikt uzņēmējdarbību, pārkāpumu 32

– Par Direktīvas 2005/89 pārkāpumu 32

– Par LES 3. panta, LESD 11. un 191. panta, kā arī Direktīvas 2003/87 pārkāpumu 32

Par piekto prasības pamatu – Regulas Nr. 1407/2002 pārkāpumu 34

Par tiesāšanās izdevumiem 35